IEDER ZIJN WAARHEID

F.S. Rost van Tonningen-Heubel

In navolging van
"Op zoek naar mijn huwelijksring"

IEDER ZIJN WAARHEID

In navolging van

"Op zoek naar mijn huwelijksring"

F.S. Rost van Tonningen-Heubel

IEDER ZIJN WAARHEID

In navolging van:

“Op zoek naar mijn huwelijksring”

INHOUD

1.INLEIDING

Gezien tot op heden niemand opening van zaken gegeven heeft omtrent de misstanden in de kampen voor politieke delinquenten (N.S.B.), waarover op 5 oktober 1950 een rapport werd aangeboden aan de voorzitter van de Enquêtecommisie-Regeringsbeleid 1940-1945, deel 5A, zal ik als weduwe van wijlen Mr. M.M. Rost van Tonningen, tijdens de oorlog president-directeur van De Nederlandsche Bank, het wederom moeten opnemen voor allen die onvoorstelbaar geleden hebben, doch tot op heden verguisd worden en nooit in ere hersteld zijn. Want zij, die groot onrecht verzwijgen en in vergetelheid willen doen geraken, zijn niet bezig met geschiedschrijving, doch met onbeschaamde geschiedvervalsing. Zij dienen niet de waarheid, maar de leugen.

Op grond van nieuwe ontwikkelingen, bijkomende informatie en een rijper oordeel zie ik mij er derhalve toe genoodzaakt, om bepaalde hoofdstukken uit mijn eerste boek, “Op zoek naar mijn huwelijksring”, uitvoeriger te behandelen.

De Nederlandse illegaliteit heeft tijdens de oorlog 1940-1945 uit Engeland (regering in ballingschap) ontvangen in januari 1944 een

bedrag van fl. 30.000.000,-. Dit beleid was tegen de “Aanwijzingen” ambtenaren en burgemeesters op grond van het landoorlogsreglement van de vooroorlogse regering, die had gewezen op de plicht om met een eventuele bezetter samen te werken. Doordat de democratie van voor de oorlog bewezen had een bedreiging te zijn voor de toenmalige machthebbers moest ditmaal niet een democratie VOOR het volk, doch een democratie TEGEN het volk gecreeërd worden. Dit blijkt onder andere uit de volgende publicaties: “Kamptoestanden 1944/45-1948”, geschreven door Dr. H.W. van der Vaart-Smit, met voorwoord van Prof. M.G.M.H. Russel, het boek van Groen en een zeer uitvoerig rapport, opgesteld door
Mr. A.M. Baron van Tuyll van Serooskerken samen met een ex-Kamerlid mevrouw van Schilfgaarde. Zij deed onderzoek naar de mistoestanden in de kampen voor politieke delinquenten, waarvan het rapport op 5 oktober 1950 werd aangeboden aan de voorzitter van de Enquêtecommissie-Regeringsbeleid 1940 – 1945.

F.S. Rost van Tonningen-Heubel
2005

2.CHAOS

Net zoals in de tachtigjarige oorlog onder de Spanjaarden gebeurd was, met de onthoofding van de Graven van Egmond en Hoorne, moest ook nu de bevolking schrik worden ingeboezemd. Dat kon het beste gebeuren door een ketterjacht op Nationaal-Socialisten en collaborateurs. Niet voor niets sprak minister Anthony Eden in 1945 in het Britse Lagerhuis over de grootste mensenjacht van de geschiedenis, die toen op handen was. In Nederland werden tussen de 170.000 en 250.000 mensen in de kampen gestopt: mannen, vrouwen, kinderen en baby's. Kampen, waarvan de voedselvoorziening niet geregeld was. Het leegroven van de achtergelaten huizen van de NSB-ers was zo algemeen, dat men half Nederland in de gevangenis had moeten stoppen, wanneer men deze diefstallen had willen vervolgen. Daarom werden deze inboedels ZOGENAAMD door de regering gevorderd en de NSB-ers kregen een claim op de Schade-Enquête van ten hoogste Fl. 4.000,- waardoor zij een fractie van de waarde van hun oorspronkelijke inboedel terug konden krijgen. Dat leek natuurlijk nergens op.
Hier volgen enkele passages uit het rapport, d.d. 5. okt. 1950:

“Bij het door mij ingesteld onderzoek heb ik mij beperkt tot kampmisstanden - het onderzoek heeft evenwel uitgewezen - dat nagenoeg alom bewakers zich niet hebben ontzien weerloze mensen te kwellen en te mishandelen, waarbij door de Duitsers gedurende de

bezetting toegepaste methodes zijn overgenomen. De mishandelingen hebben plaats gevonden, zowel als op zich zelve staande handelingen van bewakers als door de kampleiding goedgekeurde, althans toegelaten feiten. De ernstigste gevallen van mishandelingen hebben zich voorgedaan in de eerste tijd na de bevrijding. In het kamp "De vergulde Hand" zijn gedetineerden met ijzeren scheepskettingen afkomstig van de scheepswerf Figee waaraan twee ijzeren beugels waren bevestigd (gewicht 2,3 Kg.) aan de enkels aan elkander geklonken. Bedoelde gedetineerden zijn weken lang, dag en nacht aan elkander geklonken geweest. De bewaking van de Harskamp is in de maand juli 1945 door de Canadezen aan nederlandse bewakingstroepen overgedragen. Deze nederlandse bewakingstroepen hebben zich op ernstige wijze misdragen. Gedurende de avond en in de nacht hebben zij door de barakken geschoten, tengevolge waarvan vele gedetineerden, zelfs in hun slaap, het leven hebben verloren. Deze nachtelijke schietpartijen, welke gemiddeld twee tot drie keer per week plaats vonden, hebben zekere tot in het voorjaar 1946 voortgeduurd....
Ernstige en meedogenloze mishandeling van gedetineerden heeft plaats gevonden in de Strafgevangenis te Scheveningen, gedurende het tijdvak, waarin de leiding bij de Canadezen berustte. Als directeur trad hierbij op, een in canadese dienst zijnde Nederlander. De bewakers waren in hoofdzaak Scheveningers. Op 22 juli 1945 werd de leiding overgedragen aan het Militair Gezag, waarbij aan deze wantoestanden terstond een einde gemaakt werd...
Harskamp.... Het was gewoonte dat, bij het avondappel, door het barakkenhoofd bekend werd gemaakt, dat iemand in het kamp was overleden. Op zekere dag heeft het barakkenhoofd bekend gemaakt, dat Mussert gefusilleerd was, waarna 2 minuten stilte in acht is genomen. Voor dit laatste is de gehele barak (ongeveer 300 mannen) bestraft met: gedurende vier weken water en brood, vier uur per dag strafexercitie en vier uur per dag spreekverbod. Het kwam voor, dat men in een cel werd vastgebonden met een ketting, waarvan het ene einde aan een arm en het andere einde aan de centrale verwarming vast zat....
Een andere man wilde men ook voor de grap dood schieten, "Ik ben toen geplaatst tegenover een pantserwagen waarop een mitrailleur stond; een M-24 mitrailleur, waaraan een slot zit, hetwelk opgewonden

moet zijn om het te kunnen bedienen. Het slot bleek evenwel niet opgewonden te zijn, waardoor de mitrailleur niet werkte, en ik niet doodgeschoten werd...." In de Harskamp was de medische behandeling in den beginne zeer slecht, tengevolge van het feit dat geneesmiddelen ontbraken, voeding ontoereikend. In Westerbork gold de kamprechercheur Wieringa als een zeer hardvochtig man. Tengevolge van de, zowel in de Harskamp als in Westerbork ondervonden behandelingen, is mijn linker long aangetast. Voordien was ik geheel gezond....

Van de Harskamp ben ik met vijftien anderen overgebracht naar de bunker Blaskowitz. Bij aankomst werden wij allen in een cel van 3 bij 2 meter geperst. Wij moesten op onze knieën met het gezicht naar de muur gericht tegen de muur zitten met de handen in de hoogte. Toen ik opstond ben ik door de bewaker Zieltjes met een karabijn weer neergeslagen, etc. etc... Ik heb gezien, dat een Mr. Neuthorn en Ir. Grote in een kolenhok opgesloten waren, waarin men niet overeind kon staan....

Uitlatingen van: "Is het een SS-er?. Stop dan maar onder de grond...”

Vele van de gedetineerden verbleven in holen in de grond, soms door hen zelf afgedekt met wat oude planken, in de winter 1945 / 46.

Na het zingen -op de toren- van liederlijke versjes, waarin de geslachts- en voortplantingsdelen het hoofdmotief vormen, het volgende gesprek: "Er is een vent neergeschoten. Dat heeft een van de patrouille van Dun gedaan, Kruyf geloof ik. De kerel stond voor het venster van de barak. Hij moet dood zijn, maar het is niet erg, het is maar een SS-er". Ik heb er wel achttien omgelegd, waarop de korporaal mededeelde, "Nou, van mij liggen er wel heel wat in bloed te baden in dat witte tentje daar met dat wasgoed. En nog doen die klootzakken het licht niet uit, maar dan schiet ik het hele kamp in puin."....

Er werd de raad gegeven goed laag te schieten: "Omdat die rotzakken zich hebben ingegraven.".....

Oneindig zijn soortgelijke onvoorstelbare verhalen. Over het verblijf in deze kampen van april 1945 tot april 1949 geeft H.J. Nijks te W. een uitvoerig verslag: Nijks wordt in Blijham in de provincie Groningen gearresteerd door de Binnenlandse Strijdkrachten, de BS. Hij werd met de handen omhoog naar de dorpsschool gebracht, waar hij als eerste

binnenkwam, maar al spoedig wordt gevolgd door andere lotgenoten. In deze school waren eerst Duitsers gelegerd geweest, die in het stro verscheidenen handgranaten hadden achtergelaten. Overdag moesten de NSB-ers bij de boer werken en als men naar de WC moest, kreeg men een bewaker met geladen geweer mee. Al spoedig werden de politieke delinquenten overgeplaatst naar het Asyl in Winschoten. De commandant was daar Dr. Hommes, geneesheer-directeur van het R.K. Ziekenhuis te Winschoten. Daar werd men met twintig man in een kleine cel gedrukt, waar voor ieder maar 20 cm ruimte op de vloer beschikbaar was. In een hoek stond een WC. Het eten was teveel om dood te gaan en te weinig om van te leven. Als de celdeur openging leefde menigeen in angst, dat hij eruit gehaald zou worden om een zeer pijnlijk verhoor te ondergaan. Zo nu en dan ging Dr. Hommes met een geladen pistool zijn ronde doen langs de cellen. Eenmaal haalde hij mij uit de cel en vertelde mij, dat ik een ploert en een schurk en een moordenaar was. Overdag moesten wij of bij de boer werken, of bij burgers allerlei klusjes opknappen. De voeding was toen zo slecht, dat ik gras heb gegeten om in leven te blijven. Als wij thuis kwamen van het werk moesten wij in de gang blijven staan tot de bewakers onze cellen openden en we naar binnen konden. Als dat dan niet snel genoeg gebeurde of iemand uitgeput op de grond was gaan zitten, werden we met geweerkolfslagen naar binnen gedreven. Op 7 mei 1945 werd ik door de politieman Jurgens uit Blijham verhoord. Hij stelde mij verschillende vragen, waarop ik geen zinnig antwoord kon geven. Toen ik het antwoord schuldig bleef, wilde hij mij met gummiknuppel afranselen. Doordat ik snel opzij sprong, raakte hij mij in het begin niet. Later haalde hij er nog 3 man bij, die mij gezamenlijk bewusteloos sloegen. Toen ik weer bij kennis was gekomen, moest ik met drie SS-ers aantreden en in de tuin achter de gevangenis ons eigen graf graven. Terwijl wij met water werden bespoten, waren andere bewakers bezig een kwartier lang ons met machinepistolen om de oren te schieten. In die tuin waren ook greppels, die vol water stonden, hier moesten wij doorheen kruipen. Deze exercities stonden bekend als het waterballet van Winschoten. 's Winters moesten wij in een van de barakken erwten lezen. Het gebeurde dan wel eens, dat iemand een erwt in de mond stak, hoewel dat streng verboden was. Een van ons, Berend Veen, stak een

erwt in zijn mond. Daarvoor kreeg hij strafexercitie. Dat was dit keer hardlopen rondom een brede diepe sloot, die dwars door een weiland liep. Hij werd daarbij achterna gezeten door een bouvier, die hem regelmatig stevig beet. Toen Veen weer in de barak terugkwam, waren zijn weinige kleren aan flarden gescheurd en hij bloedde aan alle kanten. Hij werd direct op transport naar Westerbork gebracht en is de volgende dag aan de gevolgen van deze strafexercitie overleden."
Waren dit slechts enkele schanddaden, die boer Nijks heeft meegemaakt, dit sadisme werd vrijwel in elk kamp uitgeleefd. Ik herinner me, dat in een der vrouwenkampen, we allemaal op een rijtje moesten gaan staan, honderden vrouwen, terwijl er "bij wijze van grap" langs heen ons geschoten werd, om ons te raken. Dan moesten op bevel drie vrouwen naar voren treden, en verwilderde katten, waaraan zij zich gehecht hadden, in een zak stoppen met een lichte steen erbij, en deze in het water gooien. De katten moesten langzaam verdrinken. En wij moesten onbewogen in een rechte rij blijven staan, anders werd je neergeschoten. Te Rhijnauwen werd in de zomer 1947 gedetineerde Lemmers door een bewaker van vlakbij doodgeschoten, omdat deze bewaker bij een ander een dreigende houding had menen op te merken. In de krant kwam toen te staan, dat Lemmers bij een poging tot ontvluchting was doodgeschoten. Te Sellingerbeetse werd een vrouw met haar zuigeling geheel willekeurig doodgeschoten. In het kamp Ellewoutsdijk werd op 6 april 1946 C.A. de Kreuk op zijn werkobject doodgeschoten. In het kamp te Wezep werd de Commissaris van de provincie Overijssel, Mr. de Rijke, voor de grap een been afgezet. Bij een ander werd ook een been afgezet, doch liet bewust alle hagel in het overgebleven deel van het been zitten, opdat deze man nooit een prothese zou kunnen verdragen. Een kameraad schrijft het volgende over zijn vader: "Mijn vader kwam in de C.C. polder na in enkele andere kampen te hebben gezeten. De gevangenen kwamen te voet, zij werden allen mishandeld. Twee agenten, die met de fiets kwamen om F. op te halen, dwongen F. voor hen, in draf vooruit te lopen, waarbij zij hem telkens schopten en sloegen. Enkele malen kwam F. ten val en dan reden de agenten op hem in, totdat hij tenslotte een boerderij binnengesleept werd, omdat hij uit eigen kracht niet meer kon opstaan. Een andere gevangene was net voor mijn vader aan de beurt en kreeg

van de registrerende bewaker te horen; “Oh, ben jij de vader van een ridderkruisdrager?” Daarop tuigden ze hem extra af. De dokter kwam de volgende dag, bleef in de deuropening staan en verklaarde, dat er aan die man toch niets meer te doen zou zijn. "Laat hem maar doodgaan.", sprak de dokter. Inderdaad stierf Br. ongeveer in het middaguur.
Ten H. uit Scheemda was ook in de C.C. polder. Hij probeerde te vluchten. De plurken achtervolgden hem en schoten hem daarbij in de lies, na een kort ziekenhuisverblijf kwam hij terug, en werd met een ketting aan een zwaar projectiel geklonken, zodat hij niet meer in de gelegenheid kwam, een andere vlucht voor te bereiden.
Bij vrouwen werden haren afgeknipt, hakenkruizen op het hoofd gebrand, kortom ik kan een heel boek schrijven alleen over deze gruweldaden. Een geval wil ik als laatste vermelden. Er waren onder ons vrouwen ook moeders met baby's. De baby's werden buiten onze kring gelegd, de vrouwen en moeders in het midden gedreven, de plurken (zo werden ze algemeen genoemd) hierom heen. Voordat de moeders dan hun kind mochten zogen, of eten geven, moesten ze eerst met een van de plurken vrijen, zo niet, dan mochten ze niet naar hun kindertjes. Deze baby's gingen dan dood. Sadisme, sadisme, sadisme! Bedroevend.
Uitspraken over de bijzondere rechtspleging:
Mr. R. Pollema (CHU) in de Eerste Kamer van de Staten Generaal: "Laten wij duidelijke taal spreken: De Bijzondere Rechtspleging, gelijk de Regering te Londen, is een schennis der Grondwet en niet door het Staatsnoodrecht te rechtvaardigen of, zwakker nog gezegd, te billijken."

Z.H. Paus Pius bij de opening van het Heilig Jaar: "Er moet een einde komen aan elke overgebleven rest van bijzondere rechtspleging en wetgeving, die, na zoveel jaren, nog straffen uitdeelt en ongeluk brengt over gezinnen zowel als enkelingen, en daardoor een geest van verbittering oproept tegenover de gemeenschap, die hun deze behandeling oplegt." En bij de jaarwisseling 1951 / 52: "Hoe pijnlijk is niet het lot van degenen, die in sommige landen onschuldig in gevangenschap zuchten en lijden tengevolge van onrechtvaardige wetten, die op verkeerde opvattingen berusten of, erger nog, door verfoeilijke politieke hartstochten zijn ingegeven."

Prof. Mr. G.M.G.H. Russell: De Londense Koninklijke Besluiten (1948):
"De Londense Regering heeft het nodig geacht in het najaar van 1944 een grote verzameling van wetsbesluiten af te kondigen, welke het nederlandse volk tot wettelozen en rechtelozen maakte. Strafbaarstelling achteraf en zogenaamde heropvoeding in kampen van personen, die zich gedroegen op een wijze, die 's lands wetten niet verboden, zijn behalve een schennis van grondwet en wetten, een uiting van bekrompenheid door mensen, die geleid zijn door vooroordelen en fantasieën. Het blijft voor de onbevooroordeelde een raadsel, hoe de Regering er toe gekomen is het nederlandse volk een stelsel op te dringen, dat diametraal in strijd is met de vaderlandse wetgeving, die diep geworteld is in de overtuiging en het rechtsbewustzijn van alle gezonde lagen der bevolking."

Nederlands Juristen Blad, jaargang 1947 blz. 216
"In Londen en in bezet Nederland zag men deze groep (der nationaal-socialisten) gedurende de bezettingsjaren als een bende asociale en profiterende verraders en misdadigers, wier enig doel was met behulp van de bezetter aan hun verlangens naar bezit en macht te voldoen. De aanvankelijke Londense besluiten, die in de praktijk ten enenmale onuitvoerbaar bleken, waren daarvan de uitdrukking: de wijze waarop de detentie in het eerste halfjaar werd uitgevoerd, was daarvan het gevolg."

De Linie, 13 mei 1949: "Wij zijn verplicht te wijzen op het onrecht, dat zeer velen zijn gestraft of gezuiverd overeenkomstig een standpunt, dat lijnrecht in strijd is met het gedurende de bezettingstijd geldende rechterlijke standpunt behoudens enige openbaar geworden uitzonderingen van na juni 1944!"

Nieuwsblad van het Noorden, 1 juni 1948:

"De Tribunaalrechtspraak is afgelopen, maar de erfenis ligt er. Toch blijft het moeilijk over de erfenis rustig te zijn. Naarmate de straffen aflopen, verkeert straks in ons midden een geregeld toenemende groep burgers, die zich voelen uitgestoten uit de gemeenschap. Wellicht zullen zij dan honend de voorbijgangers toeroepen: wat hebben wij eenmaal gezegd van Rusland, wat van Amerika, wat van Europa!"

Leeuwarder Courant, 28 november 1947:
"Het moet ronduit worden erkend: tegenover de politieke delinquenten zijn de elementairste rechten van de mens geschonden.... Er zijn bladzijden aan het Nederlandse geschiedboek toegevoegd, die het nageslacht niet met trots zal kunnen lezen, -De illusie van zuivere rechtspleging in deze materie wordt toch door niemand meer gekoesterd."

De Linie, 27 februari 1948:
"Bijzonder (on)recht. -De conclusie moet zijn, dat de bijzondere raad van cassatie gefaald heeft in zijn poging om de staats-noodwetgeving theoretisch te rechtvaardigen en dat de bijzondere rechtspleging gefaald heeft in haar poging om door zakelijk succes de vlek van haar oorsprong weg te nemen."

De Telegraaf, 24 juni 1950:
"De vloed van onrecht, door deze rechtspleging gedaan, heeft inderdaad vernietigend werk in Nederland gedaan." En dit zelfde blad op 26 september 1949: "Er lopen over de bijzondere rechtspleging en over de figuren daaruit sinds jaar en dag verhalen, die door dit simpele feit, dat ze de ronde doen, een teken zijn, dat aan het justitiële beleid iets hapert... Het is een publiek geheim, dat de oude justitie zich stoot aan heel wat figuren, die na de oorlog te voorschijn zijn getreden. Pogingen om deze figuren te demasqueren en om de onontwarbare knoop tussen de verplichtingen, in de oorlog aangegaan, en de rechtspraak los te maken, zijn tot dusverre mislukt. Geen van de ministers van justitie is erin geslaagd.... Onze indruk is, dat er in Nederland DE BEZEM door

moet en dat er in Nederland een aantal zaken hangende is, die van een gezonde rechtspleging EEN AUGIASSTAL hebben gemaakt."

Ons Noorden, 2 juni 1948
"Een nationale blamage. -Dat is dan ook wel zeker, dat de wijze, waarop de bijzondere rechtspleging in ons land is gevoerd, aan het rechtsbewustzijn van ons volk grote schade heeft gedaan, want hier is vaak op een ergerlijke wijze met twee maten gemeten.... De geschiedenis van de bijzondere rechtspraak is een zwarte bladzijde geworden in de geschiedenis van ons volk. Ze werd "BIJZONDER" genoemd, maar ze is ook wel in hoge mate "BIJZONDER" geweest, zo bijzonder, dat het land van Hugo Grotius tot een schande is geworden."

De Linie, 8 april 1949:
"Dr. van Heuven Goedhart, die als Londens minister van justitie een zware verantwoordelijkheid draagt voor de noodlottige wraak-wetgeving, die de orgiën van machtswellust en mensenvertrapping mogelijk maakte."
Mr. G.J. de Lint in "Rechtsbederf" (nummers 52-55 van "Tijdseinen"):
"De noodbesluiten, welke de regering uit Londen heeft meegebracht en die, welke later tot stand zijn gekomen, hebben de Nederlandse rechtsorde ten dele ontwricht. Dit geldt bepaaldelijk voor de noodbesluiten betreffende de bijzondere rechtspleging."
De Linie, 15 april 1949:
"De grootste lepel, waarmee Nederland het kostbare en eens welgevulde vat der democratie heeft uitgehold, heet bijzondere rechtspleging." En op 27 mei 1949 in hetzelfde blad: "Het aanzien van het recht is door het buitengemeen bijzondere rechtsplegen van de na-oorlogse jaren toch reeds tot op het canvas beschadigd."

Sans justice il n'y a que des oppresseurs et des victim.

Napoleon.

3.EEN LANGE MARS RICHTING “KEIZERSTAD GOSLAR” (D.)

We vinden elkander allen weer terug in onze keizerstad Goslar.
Mijn tocht, op het kleine scheepje, richting....., tenslotte Cuxhafen, dat werd een tocht om nooit te vergeten. Wij dobberden tussen de mijnenvelden, door laagvliegers bedreigd, tussen hoop en vertwijfeling over het water. Ik mocht met mijn drie kindertjes in de kleine, doch zeer benauwde kajuit. Zij werden meteen zeeziek. De jongste zag er zo ellendig uit, dat ik vreesde voor zijn leven. Ik legde hem aan de borst, maar dat hielp ook niet veel, ik had geen melk meer. Samen met de kapitein zochten wij op een kaart een weg door de mijnen. Wat een nacht! Door de overmatige inspanning, zorg en angst verloor ik enkele malen het bewustzijn. Een zekere troost gaf mij de gedachte, op Duits gebied te varen, misschien zou ik dan toch nog ergens mijn man terugvinden. Welk lot wachtte ons, doch het geluk, "Lot" bleef mij trouw. Temidden van velerlei gevaren bereikten wij Cuxhaven. Deze stad was sedert de vorige dag door de Engelsen bezet. Ons schip werd meteen in beslag genomen, wij mochten niet van boord. De kapitein, die zielsmedelijden met mij en de kinderen had, probeerde toch verbinding te krijgen met een ziekenhuis, en ziedaar, hij had succes. Enkele uren later reed een Rode-Kruisauto met de Stabsarzt Dulle voor, ik overhandigde hem een schrijven van de Stabsarzt van het marinescheepje, dat mij gered had. Hij verklaarde bereid te zijn, mij en mijn kindertjes te willen helpen. Het werd hoog tijd. Mijn jongste zoon was bijna dood, en ik ook. Na een onderzoek door de Engelsen reden wij naar het ziekenhuis en kregen een eigen kamer. Nauwelijks te geloven. De jongste kwam meteen naar de kraamafdeling, en werd verzorgd door Schwester Cecilia, een schat van een vrouw. Ik had weer geluk, of duurde "mijn" wonder voort? Wij alle vier dobberden tussen leven en dood, doch onze ster bleef schijnen, we werden weer gezond. Op de kraamafdeling was mijn kind het enige kind, dat gezond was.

Alle andere 30 baby's, waren bij de geboorte reeds geslachtsziek, een ontzettende aanblik. Ons leven, van mij en mijn drie kleutertjes, was een wonder. In gedachte klampte ik me steeds vast aan de laatste woorden van mijn man aan zijn kinderen, op donderdag 15 maart 1945: "Grimbert oudste zoon, jij zult lief voor Mutti zijn, nu Vadi naar het front gaat, dat weet ik. Wees maar dapper, kereltje, -Dag lieve Ebbe, vader gaat naar het front en hoopt je spoedig weer te zien als een grotere jongen, Heil Dir Herre, mijn zoon, je wordt Mutti's geluk! jullie vader."
Is het leven niet raadselachtig? Waar waren alle mensen, die mijn weg gekruisd hadden? Van niemand wist ik, wat er met hem of haar was gebeurd. Leefden zij nog? Zaten zij ergens gevangen? Leefde mijn man, mijn broer Wim, mijn ouders, mijn schoonmoedertje nog...? Wat te doen? Doch lang hoefde ik hierover niet na te denken, Schwester Cecilia kwam mij 's nachts vertellen, dat het uitgelekt was in het ziekenhuis, wie ik was. Ik zou de volgende dag op transport naar Engeland overgebracht worden. Snel werden lakens in het geheim aan elkander geknoopt, kinderen uit het raam, ik uit het raam en vlug op straat. Met Schwester Cecilia had ik afgesproken, dat zij midden op straat zou gaan staan, ongeacht wat voor een vrachtauto er aan kwam. Ik zou dan de gelegenheid hebben te trachten ongemerkt achter in de vrachtauto te kruipen. Zo gezegd, zo gedaan. Schwester Cecilia bleef midden op de weg staan, toen een zware amerikaanse lastwagen aan kwam rijden. Deze moest knarsend stoppen, wilde hij haar niet overrijden. Ik klom achterin in de auto, met mijn drie kinderen, en jawel hoor, na enkele vloeken, die de vrachtrijder naar Schwester Cecilia uitstootte, trok de wagen op en reden we door. Door een spleet in het achterzeil kon ik net nog mijn dappere vriendin zien en wuiven. Ik was voorlopig gered. Circa 30 Km verder was militaire grenscontrole. Ik werd ontdekt, doch men had het te druk. Wandelend maakte ik mij op weg... Waarheen, hoe... ? Ik voelde me een opgejaagd hert, zonder thuis, zonder vaderland, zonder geld en familie. Wel had ik voor een officieel papier gezorgd: "Frau Rost und ihre drei Kinder aus Deventer / Holland wurden zur stationären Behandlung im Stadtkrankenhaus Cuxhaven aufgenommen. Frau Rost litt an Fieber im Wochenbett, das Neugeborene an Ernährungs-störungen mit Gewichtsverlust, die beiden

älteren Kinder an Bronchitis, teils mit Fieber. Mutter und Kinder sind jetzt soweit wieder hergestellt, daβ sie aus der Krankenhausbehandlung entlassen werden können. Die Entlassung ist wegen Überfül-lung des Krankenhauses dringlich, da die Betten gebraucht werden. Schilling, Chefarzt."
We wandelden aan de kant van een hoofdweg, een vrouw met een kinderwagentje voor zich uitduwend met een baby en een kind in het wagentje, de grotere lopend naast mij, mij vasthoudend aan mijn jas. Wat was nu het verschil tussen een presidentsvrouw met haar kleintjes of doodgewone straatzwervers? We waren van God en iedereen verlaten, er reed geen trein, geen bus, en er was geen enkele wegwijzer te zien. Duitsland had de oorlog verloren, oh arm, verwoest eenzaam land, geslagen, gebombardeerd, vernietigd....
Ineens hield een MP auto (Militaire Politie) halt, met twee van die griezelige kerels met rode petten, erin. Dreigend keken zij naar dit zwerverstafereel. Boosaardig vertelden zij mij, dat het verboden was, zich op een weg op te houden, laat staan te wandelen. Of ik dit niet wist. Dit was geheel in strijd met de door de engelse bezetting afgekondigde regels. Ik wist van niets, ergens uit een van mijn zakken haalde ik een verfrommeld stukje papier te voorschijn, een papier waarop een gestolen engelse stempel was afgedrukt, nog ontvangen uit het Ziekenhuis. Dit was mijn laatste kans, ik wist, dat het een riskante zaak was, die tot onthulling van mijn ware identiteit had kunnen leiden. Het resultaat was verrassend, plots vroeg hij mij vriendelijk, waar moet u heen, en spreekt u Engels. Ik haastte me te zeggen, dat ik Engels sprak, en ja hoor,ik werd met kinderschaar op hun jeep gepakt en kreeg de opdracht te moeten vertalen. Zo bereikten we na lang en hobbelig gereden te hebben, Hildesheim. Daar moest ik onmiddellijk de jeep verlaten, plots hadden ze haast. Op het trottoir achtergelaten, sprak me een klein jongetje aan: "Wer bist Du, wo wollst Du hin?"
Ik zei tegen dat kleine jochie, dat ik geen onderkomen had,-O, zei hij: "Komm mit, meine Mutti hat ein Zimmer..." En zo wandelde ik achter dit kleine, schattige jongetje aan, met mijn kleuters. Heel Hildesheim was gebombardeerd, van elk huis was slechts een heel kleine stukje bewoonbaar. Wij stapten in een kamer, waar "Mutti" zat met acht kinderen, een tafel, 2 stoelen en een bed, dat was hun hele bezit. Het

kleine jongetje vertelde opgewonden over ons. De moeder zei, waar we met zoveel zijn, kunt U er ook nog wel bij. Gezien ik er waarschijnlijk zeer slecht uit zag, zo drong ze erop aan, dat ik eerst op het enige bed liggen moest om uit te rusten. Voor mij een weelde. We mochten de nacht daar verblijven. De volgende dag ging het te voet door naar Goslar. Ik had het geluk, met een grote vrachtauto mee te kunnen rijden, en zo kwamen we werkelijk in Goslar aan. Goslar was nog net niet bezet door de Russen. Wat een intens geluk! Zouden mijn ouders, mijn schoonmoeder hier nog zijn en leven.
Het duizelde mij. Bij het huis van een zuster van mijn vader belde ik aan, en wie deed open? Mijn zwager Wim! We vlogen elkaar om de hals. Ook mijn schoonmoedertje was daar, o groot geluk! Ineens werd echter mijn zwager ernstig en zei: "Je vader ligt op sterven, misschien haal je het nog net, om hem in leven te zien". Ik rende met mijn kinderen naar Fremdenheim, Kloster Frankenberg, liet de jongste in zijn wagentje even achter op het pleintje, stormde de kamer binnen van mijn ouders, die daar een vluchtkamer bemachtigd hadden. Mijn moeder zat bij het bed van mijn vader, ja, hij leefde nog.... langzaam heel langzaam deed hij zijn ogen open, hij keek me aan, en bleef me aankijken, minuten lang... "Lebst du noch und die Kinder?" Ik haalde vlug mijn jongste naar binnen, en liet drie jongetjes zien. Het volgende wonder geschiedde. Mijn vader wenste weer te leven en het lukte. Overgelukkig waren wij tenminste bij elkaar, maar wat met mijn man en mijn broer Wim.... Men had bij geruchte vernomen, dat Rost van Tonningen dood was, ook mijn broer Wim....
Welke krachten moet je kunnen opbrengen om in deze tijd niet je geloof te verliezen? Het geloof in je ideaal, en vooral het geloof in de mens.
Het was op een van deze dagen, dat ik, "ja ik", ineens besefte, -ik sta nu alleen. Mijn man is misschien niet meer. Mijn God, ik heb drie kleine kinderen, wat nu?- Het "LOT" heeft mij tot leven bepaald, o, was ik ook maar heengegaan, zoals mijn man en broer Wim. Doch mijn levensloop was duidelijk nog niet ten einde. Er lag op mij nog een verdere taak te wachten.

In wessen Brust das “Es war einmal” seines Geschlechtes nicht wach ist, der hat auch keine Zukunft, die ihm gehört.

Lauschen wir wieder auf der Ahnen Stimmen und hüten wir vor fremder Hand,
was aus der eigenen Seele wachsen will.

Stärker als Heere ist der Mensch,
der den Gewalten sein heiles Ich
entgegenzustellen vermag”.

Wulf Sörensen:
“Die Stimme der Ahnen”

4.HET VERLIES VAN DE OORLOG

Er zijn over de Tweede Wereldoorlog alle mogelijke verhalen verteld, een van de meest onware verhalen is wel, dat Hitler de oorlog zou hebben gewild. Integendeel: evenals als in de Eerste Wereldoorlog hebben de Geallieerden tegen Duitsland een omsingelingspolitiek toegepast, waarbij het ontvlammingspunt van de oorlog in het oosten gezocht werd. Het was algemeen bekend, dat er tegenstellingen bestonden tussen de Polen en de volksduitsers, die voor de Eerste Wereldoorlog deel hadden uitgemaakt van het duitse Rijk. De staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, graaf Szimbek vertelt in zijn dagboek, dat de gouverneur van de poolse provincie Opper-Silezië, die met name genoemd wordt, de Heer Grasczynski, de Duitsers in zijn provincie wilde uitroeien. Dit was ook de Britten bekend, en reeds jaren tevoren had men de Polen verzekerd van de steun der Geallieerden, voor het geval, dat er oorlog zou uitbreken. Door de berichten van de poolse ambassadeur in Washington, Graaf Potocky,was men ervan op de hoogte, dat de tweede en de derde Internationale, de Joden en de kanonnenfabrikanten niets liever wilden, dan dat de Tweede Wereldoorlog spoedig zou uitbreken. Graaf Szimbek schrijft hierover: “Men behandelt ons hier als een negervolk, en wil over onze rug oorlog voeren”. Tevens laat deze dagboekschrijver duidelijk blijken, dat bij redelijke onderhandelingen met het Derde Rijk de vrede gehandhaafd zou kunnen worden. Het is daarom niet het Derde Rijk geweest, dat de Tweede Wereldoorlog veroorzaakt heeft, maar de ongehoorde agressie van de Verenigde Staten, waarvan President Franklin Delano Roosevelt verklaarde: “De grenzen van de Verenigde Staten liggen aan de Rijn.” Het was dan ook volkomen begrijpelijk, dat de duitse troepen hun volksgenoten te hulp kwamen toen overal in Silezië de Duitsers op grote schaal(circa 2 miljoen) vermoord werden en 12 miljoen verdreven.
Polnischer Vertreibungsbefehl

SONDERBEFEHL
für die deutsche Bevölkerung der Stadt Bad Salzbrunn
einschliesslich Ortsteil Sandberg.

Laut Befehl der Polnischen Regierung wird befohlen:

1.Am 14 Juli 1945 ab 6 bis 9 Uhr wird eine Umsiedlung der deutschen Bevölkerung stattfinden.
2. Die deutsche Bevölkerung wird in das Gebiet westlich des Flusses Neisse umgesiedelt.
3. Jeder Deutsche darf höchstens 20 Kg Reisegepäck mitnehmen.
4. Kein Transport (Wagen, Ochsen, Pferde, Kühe, usw.) wird erlaubt.
5. Das ganze lebendige und tote Inventar in unbeschädigtem Zustande bleibt als Eigentum der polnischen Regierung.
6.Die letzte Umsiedlungsfrist läuft am 14. Juli 10 Uhr ab.
7.Nichtausführung des Befehls wird mit schärfsten Strafen verfolgt, einschliesslich Waffengebrauch.
8.Auch mit Waffengebrauch wird verhindert Sabotage und Plünderung.
9.Sammelplatz an der Strasse Bhf. Bad Salzbrunn, Adelsbacher Weg in einer Marschkolonne zu 4 Personen. Spitze der Kolonne 20 Meter vor der Ortschaft Adelsbach.
10. Diejenigen Deutschen, die im Besitz der Nichtevakuierungsbescheinigungen sind, dürfen die Wohnung mit ihren Angehörigen in der Zeit von 5 bis 14 Uhr nicht verlassen.
11. Alle Wohnungen in der Stadt müssen offen bleiben, die Wohnungs- und Hausschlüssel müssen nach aussen gesteckt werden.

Bad Salzbrunn, 14 Juli 1945, 6 Uhr. ABSCHNITTSKOMMANDANT
(-) Zinkowski

Oberstleutnant

Van het begin af aan hebben de Geallieerden op een onvoorwaardelijke capitulatie aangestuurd. Want het ging niet alleen om Duitsland, maar

om geheel Europa, waarvan Duitsland het culturele middelpunt was. De europese cultuur moest en zou vernietigd worden. Toen dan ook op 8 mei 1945 deze onvoorwaardelijke capitulatie van de duitse weermacht door Groot-Admiraal Dönitz plaats vond, was dit het bereiken van een reeds tientallen jaren tevoren nagestreefd doel. De grote gap- en roofakties konden nu in Duitsland en de andere overwonnen landen beginnen. Dit sloeg letterlijk op alles. De patenten en uitvindingen, die in Duitsland beschermd waren, werden ineens oorlogsbuit. En zo ging het eveneens met alle mogelijke particuliere bezittingen. Dit ondervonden ook de Generaals en andere Officieren van de Weermacht, de SS, de Marine en de Luchtmacht. De admiraalstaf van Groot-Admiraal Dönitz evenals zijn interimstaf, zijn onderscheidingen en rangaanduidingen, zoals de schouderstukken van ieder officier werden eveneens afgenomen. Bovendien werden een hele reeks privé voorwerpen, als aktenmappen, vulpenhouders, foto's van familie-leden en dergelijke zaken ontvreemd. Deze handelingen waren absoluut ontoelaatbaar volgens de conventie van Genève, maar de Geallieerden stoorden zich aan geen enkele conventie en stuurden regelrecht aan op een oorlogsmisdadigersproces. De wetten, waarop de mensen veroordeeld werden, werden <u>na</u> de Tweede Wereldoorlog gemaakt, waarbij men aan deze wetten <u>terugwerkende</u> kracht verleende, hetgeen in flagrante strijd was met alle tot dusvere geldende rechtsnormen.
Toen de leden van de Rijksregering gevangen genomen werden, liet men deze eerst een uur wachten in de hal van het gebouw. Onder zware bewaking werden Graf Schwerin van Krosigk met de andere leden van de Rijksregering en de Generaal-Oberst Jodl met de top van het oppercommando van de Weermacht gevangen genomen. Van hen hoorden wij de afloop van de gebeurtenissen in het regeringsgebouw. Met een militair vertoon van tanks, infanterie en militaire politie, hetgeen absoluut als buiten proportoneel beschouwd mag worden. Maar er moest een toneelstuk van gemaakt worden, de soldaten van de 11de engelse divisie speelden deze rol in ieder geval zo goed, als de voorheen reeds gemelde engelse kapitein in het huis van de Groot-Admiraal. In het regeringsgebouw klonken kort na het begin van de zitting, waarbij de regeringsleden stonden tegenover militairen met getrokken maschinepistolen en handgranaten bewapende engelse

soldaten, de bevelen: “handen omhoog en broek naar beneden”, waarbij de pers aanwezig was en alle gelegenheid had om dit minderwaardige tafereel te fotograferen. Alles was er opgericht, om een georganiseerde plundering van de leden der regering en het oppercommando der Weermacht door te voeren. Generaal-Majoor O.E. Remer vermeldt in zijn boek “Kriegshetze gegen Deutschland”, het volgende:

“Grossadmiral Dönitz:
1. Die Kapitulation ist von meinen Beauftragten auf Grund einer schriftlichen Vollmacht geschlossen worden, die ich als Staatsoberhaupt des Deutschen Reiches und damit als oberster Befehlshaber der Wehrmacht ausgestellt habe, und die in dieser Form von den bevollmächtigten Vertretern der Allierten Streitkräfte verlangt war und anerkannt wurde. Die Allierten haben mich damit selbst als Staatsoberhaupt des Deutschen Reiches anerkannt.
1. Durch die mit meiner Vollmacht am 9. Mai 1945 angeschlossene bedingungslose Kapitulation der drei deutschen Wehrmachtsteile hat weder das Deutsche Reich aufgehört zu bestehen, noch ist damit mein Amt als Staatsoberhaupt beendet worden. Auch die von mir berufene geschäftsführende Regierung ist im Amt geblieben; mit ihr hat die Allierte Überwachungskommission in Flensburg bis zum 23. Mai in Geschäftsverkehr gestanden.
3. Die im Anschluss an die Kapitulation erfolgende Vollständige Besetzung des deutschen Reichsgebietes hat an dieser Rechtslage nichts geändert. Sie hat nur mich und meine Regierung tatsächlich behindert, in Deutschland Regierungshandlungen zu vollziehen.
4. Ebensowenig konnte meine und meiner Regierung Gefangennahme auf die dargelegte Rechtslage Einfluss haben. Sie hat nur zur Folge, daβ jede tatsächliche Amtstätigkeit für mich und meine Regierung vollständig aufhörte.
5. Mit dieser Auffassung über die Rechtsfolgen der erwähnten militärischen Vorgänge befinde ich mich in Übereinstimmung mit den allgemeinen anerkannten Grundsätzen des Völkerrechts.”

Diese Erklärung von Dönitz ist nicht nur historisch von Wert, sondern sie hat auch völkerrechtliche Bedeutung. Es gibt nämlich keinen legalen

Akt der Siegernationen, der die Beendigung des Deutschen Reiches erklärt hat. Dönitz war als derzeitiges Staatsoberhaupt des Deutschen Reiches gezwungen, die Bedingungslose Kapitulation zu unterzeichnen. Das Deutsche Reich blieb existent."

Generaal-Majoor O.E. Remer had Hitler voor het laatst bezocht en vond Hitler door de jaren getekend, een man echter die geestelijk volkomen helder was en ondanks de meer dan vertwijfelde situatie, zoals een rots kracht en vertrouwen uitstraalde. Remer vervolgt met:

"Ich habe lange über diese meine letzte Begegnung mit Hitler nachgedacht. Ich hatte immer wieder die Vision, dem grossen König, dem alten Fritz, begegnet zu sein, als er gramgebeugt übers Schlachtfeld reitend einem jammernden schwerverwundeten Fähnrich zurief: "Stirb anständig!" Ähnlich klangen mir die soeben gehörten Worte des Führers in den Ohren: "In einem ehrenvollen Untergang liegt der Keim des Aufstiegs." Für mich als Soldat war das Auftrag und Verpfichtung."

In tegenstelling tot deze behandeling diene men het keurige protocol en de behandeling der Franse generaals in Compiegne bij de capitulatie van Frankrijk in 1940, te vergelijken.

Die Heimat

Wenn ich den Wandrer frage: Wo kommst Du her?
Von Hause, von Hause, spricht er und seufzet schwer.
Wenn ich den Wandrer frage: Wo gehst Du hin?
Nach Hause, nach Hause, spricht er mit frohem Sinn.
Wenn ich den Wandrer frage: Wo führt Dein Glück?
Im Hause, Im Hause, spricht er mit feuchtem Blick.
Und wenn er mich nun fraget: Was drückt Dich schwer?
Ich kann nicht nach Hause, hab keine Heimat mehr.
Hilversum, September 1925,   G.A. Heubel (mijn vader)

5.DRAMATISCHE JAREN IN EEN OMGEKEERDE WERELD

Mijn komst met mijn drie zoontjes te Goslar betekende; grote vreugde, een verademing, een rustpoos, en een "niet te beschrijven, diep ingrijpend leed."
Hoe dicht liggen leven en dood bij elkaar....?
Was ik nu weduwe of was ik nu geen weduwe....?
Men heeft mij jaren in het ongewisse gelaten, de een wist te vertellen, dat mijn man van drie hoog uit het raam gesprongen was, de ander beweerde, dat ze hem dood daar en daar naar toegebracht hadden, zelfmoord - geen zelfmoord, moord? Neen, zei weer iemand anders, ik weet zeker, hij heeft kunnen ontsnappen en is naar Argentinië gevlucht. U krijgt van daaruit bericht. Eén ding staat echter vast als een paal boven water, men heeft mij door de engelse bezetting in hechtenis laten nemen, om hun mede te delen het onderduikadres van mijn man, daar ze van mij niet wilden aannemen, dat ik zelf niets definitiefs over mijn man wist. Mijn man was dringend nodig voor een herorganisatie van de "Bank of England", mijn man stond daar zeer goed aangeschreven. Zo ziet men, de één zijn dood, de ander zijn brood....
Het was voor mij een grote geruststelling, dat ik mijn ouders in Goslar heb teruggevonden, wat er ook met mij zou gebeuren. Mijn drie kleine kleutertjes hadden hun grootouders, die dol op hen waren, hun nestwarmte was verzekerd. Nu achteraf besefte ik pas goed, door welke gevaren mijn kinderen en ik heengerold waren. Hoe was het eigenlijk mogelijk, dat wij nog leefden....? En ook ons geliefd Goslar stond nog, het werd NIET gebombardeerd, zoals vrijwel over heel Duitsland het geval was, vernielde dorpen en steden, dood, ondergang..... Denken we slechts aan Dresden, de stad, die in de nacht van 13 op 14 februari gebombardeerd werd door de engels-amerikaanse luchtmacht, een massamoord, waarbij binnen 15 uren 488.000 mensen vermoord werden, smartelijk verbrand, waaronder:
37.000 kleine kinderen en zuigelingen.
46.000 schoolgaande kinderen.

55.000 oorlogsinvaliden, artsen, rodekruisverplegers en -sters.
12.000 leden van de reddingsbrigade.
330.000 oude vrouwen en mannen.
"Wer das Weinen verlernt hat, der lernte es wieder beim Untergang Dresden", zei de grote dichter Gerhard Hauptmann ontsteld. Op een gedenksteen op de Heide-begraafplaats van Dresden staat:

Wieviele starben
Wer kennt die Zahl?
An deinen Wunden
sieht man die Qual
der Namenlosen
die hier verbrannt
im Höllenfeuer
aus Menschenhand.

Weliswaar was Goslar gespaard gebleven, en temidden van dood en verwoesting stond het daar, als een eenzame oase, die rust en geborgenheid beloofde, doch ik vergeet ook nooit, hoe ik met mijn kinderen huilend aan de kant van de weg heb gestaan, en mee moest maken, hoe honderden zo niet duizenden duitse officieren met hun soldaten, zelfs nu nog in gelid, Goslar binnenmarcheerden, en ondergebracht werden in de Hotels Pieper en Römischer Hof, die als kazerne dienden. Allen vrijwel onder de luizen met merendeels de hoogste graad hongeroedeem. Met opgezette benen, armen en lichamen. Arme kerels, arm Duitsland, die tegen deze horde de oorlog verliezen moest.
Enkele dagen, na mijn verblijf in Goslar, werd ik opgehaald door een engels-nederlandse verbindingsofficier. Vierentwintig uur werd ik ondervraagd, vrijwel zonder rust- of slaappauze. Aan het einde van dit verhoor, zeide deze verbindingsofficier mij: "Ik spreek mijn respect uit. U heeft merendeels de waarheid gesproken, op grond daarvan laat ik U vrij, doch ik geef U de raad, maak dat U weg komt. Ik weet, dat de Russen U gevangen willen nemen." Ik dankte deze goede man, en zorgde ervoor onvindbaar te zijn. Troost haalde ik uit mijn jongste zoon, wanneer ik alleen met hem was: "Lieverd", zei ik dan," je vadi

heeft reeds VOOR je geboorte ZOVEEL over je nagedacht en gesproken, en noemde jou ons "Wendekind", want jouw geboorte betekende voor Vadi en mij "DE WENDE". Helaas, het mocht niet zijn.
De jaren 1945, '46 en '47 zijn voor mij jaren geweest van gevangenschap, vlucht met en zonder mijn kinderen. Ergens schilderen voor eten, voor mijn ouders en kinderen, bosbessen- plukken en paddestoelen zoeken in bossen, om in leven te blijven, of door ruil te verkopen. Verder waren mijn ouders en mijn lief schoonmoedertje innig met mij verbonden, die bij iedereen respect afdwongen door hun onbuigzame trotse houding, ondanks dat ze alles verloren hadden. Mijn ouders hadden in een jaar tijd niet alleen alles verloren, huis, goed kantoor, vermogen, doch: ook hun oudste zoon Dolf, na een operatie in Nederland, vanwege een vreselijke gevangenschap in Nederlands-Indië door de Japanners en ook hun tweede zoon, Wim Heubel, die op 28 april 1945 aan het front als SS-officier sneuvelde, en dan mijn man, die zij beschouwden als hun eigen zoon.
Mijn schoonmoeder verloor haar jongste zoon, haar oogappel, "mijn man". Bij het passeren van de grens naar Nederland werd ze nog op haar 75ste jaar gevangen genomen en in een KZ gestopt, weliswaar dan bevrijd door haar oudste zoon Nico, die intussen benoemd was tot Schout bij Nacht, Chef van het Militair Tehuis van H.M. de Koningin. Maar mijn lief schoonmoedertje heeft al deze ellende niet meer kunnen verwerken. Zij is jammerlijk gestorven.
Bij één van mijn vele overplaatsingen werd ik ditmaal gebracht naar het Bewaringskamp Fort Honswijk, te Schalkwijk. Het mopje van de dag van de bewaking aldaar was, dat ik als enige vrouw, die onderaards vertoefde in een der kelders, elke dag op een soort toren moest staan, om toe te zien, hoe mijn arme SS-medegevangenen voor mij moesten defileren. Mannen met één been, één arm, weggeschoten kaken etc.. Het was in één woord vreselijk, om dit sadisme mee te moeten maken. Elke dag daarna werden dan deze arme mannen op een tafel gezet, en ik moest zeggen, wie ze waren. Indien ik dit niet wist, werden ZIJ geslagen, één grote ellende. Nadien werden ze met zijn allen in een veel te kleine ruimte geduwd, waarin zich prikkeldraad bevond, en waar ze allen zwaar verwond werden. Op zekere dag werd nr. 1367 per luidspreker opgeroepen, ik (nr. 1367) slenterde naar de uitgang, zoals

bevolen, op mijn klompen met een bundeltje kleren en zag twee auto's staan. Eén gevangenisauto en een CD (Corps Diplomatique) –auto. Automatisch wilde ik in de gevangenisauto stappen, doch kort werd mij vanuit de luidspreker bevolen, dat ik in de CD-auto moest stappen, waar de rechercheurs Luyendijk en Karsten, op mij wachtten. Ik werd naar Hotel "Jan Tabak" gereden dat ligt tussen Huizen en Laren, en daar werd mij bevolen andere kleren aan te trekken, die ze voor mij meegenomen hadden. Tevens moest ik geld innaaien, Duits en Nederlands geld. Beneden stond een diner op mij te wachten. Gezien ik echter 98 pond woog, en nauwelijks goed voedsel had gehad, durfde ik niets tot me te nemen. In 2 uur tijd werd mij door de heren, tot mijn grote verbazing verteld, hoe zij mijn man en mij tijdens de oorlog steeds gevolgd waren. Inderdaad wisten zij frappante dingen te vertellen, bijvoorbeeld dat ik tezamen met mijn man voor de antiekzaak Catz in Dieren stond en een grapje met mijn man maakte, waarbij ik hem zijn hoed over zijn gezicht trok.... Enkele uren later werd ik weggebracht naar Enschede, met het bevel, dat ik de rol moest spelen, te zijn de vrouw van een generaal van de marechaussee, gezeten aan een grote tafel met vele militairen, om dan in de loop van de avond een tikje op mijn schouder te krijgen, met bevel: Kom mee.... Ik werd toen in een rode- kruis auto gestopt, waarbij de deur achter mij vergrendeld werd. Daar gingen we dan, hobbel de bobbel... Ergens heen, tenslotte eindigend in Burg Steinfurt, waar de twee heren mij op de trein zetten, richting Hildesheim, doch net zo lang bleven kijken, totdat zij zeker waren dat ik werkelijk vertrokken was.... In Goslar aangekomen kreeg ik een kamer in Kloster Frankenberg voor mij en de kinderen, die voorheen bij mijn ouders op hun kamer hadden geslapen. Doch het verblijf in deze kamer duurde niet lang, daar ik 's nachts plotseling gewekt werd door militairen die door het raam geklommen waren, pistolen op mijn borst zetten en mij geboden binnen enkele minuten mee te gaan. Ik moest mijn drie kleine jongens alleen laten, die goddank niet wakker geworden waren. Ik legde een briefje in een schoen van de buurman, met mijn ampulle vergif en de mededeling, of mijn ouders direct voor mijn kinderen wilden zorgen en de ampulle vergif, die ik indertijd van de Stabsartz in Terschelling ontvangen had, wilden bewaren. Ik werd in een auto gestopt, waar reeds SS-mannen

inzaten, die weggerukt waren uit het ziekenhuis, waarvan bij één een kaak weggeschoten was en bij een tweede een been was geamputeerd en een derde beiden benen had verloren. Deze rode-kruis auto werd na mijn gevangenneming op slot gedraaid. We werden naar Nederland overgebracht. We konden deze auto niet verlaten, omdat deze afgesloten was. Meer dan 36 uur moesten wij doorbrengen in deze kleine ruimte, waardoor wij bijna allen dood waren, wegens gebrek aan zuurstof en de onverdraaglijke stank van de onverzorgde wonden. Waarschijnlijk is het de bedoeling geweest, dat we allen zouden sterven.
Veel later, bij een vluchtpoging, waarbij ik met een vriendin van mij een grenspost moest passeren tussen Duitsland en Nederland, viel zij juist op het cruciale moment, waarbij de zak met koffiebonen, die zij in haar boezem had gestoken om mee te nemen naar Duitsland, door haar val barstte en de koffiebonen op de grond vielen. Toen moest ik wel doorlopen, weliswaar in wanhoop over hetgeen zij nu weer gepresteerd had. Enkele uren later werd echter ook ik gevangen genomen om tezamen overgebracht te worden naar een boerderij in het toenmalige "Niemandsland", waarbij de commandant onze namen vroeg om op te schrijven. Deze man was zo verguld, dat hij mij, een Rost van Tonningen, gevangen had, dat hij zich in gedachten reeds bevorderd zag. Om dit te vieren bezoop hij zich aan wijn, die hij daar gevonden had. Beneveld door de vele wijn viel hij echter in slaap en begon te snurken, waardoor ik het waagde de deur te openen, mijn vriendin te bevrijden en na nog vele andere moeilijkheden toch tezamen behouden in Goslar aan te komen.
Hoe het ook zij, voor mijn ouders was het haast niet meer mogelijk in Duitsland langer te vertoeven. Het geld was ontoereikend. En ik viel als kostwinster met schilderen telkens uit. Met mijn laatste krachtsinspanning, wist ik mijn moeder met mijn jongste zoon naar Nederland te laten reizen. Mijn twee andere zonen konden met een nederlands transport meereizen en ikzelf, als van ouds, moest weer clandestien over de grens zien te komen. Het geluk was met mij. Alles slaagde en zo gebeurde het, dat wij, mijn moeder, mijn drie zonen en ik, tezamen in Hilversum waren bij mijn grootmoeder, de moeder van mijn moeder. Wij waren zo intens gelukkig, dat ik daarbij de voorzichtigheid

uit het oog verloor. Het was een heerlijke avond, doch ook onze laatste avond. De volgende dag stond de Hilversumse politie voor ons huis. Mijn moeder werd over de grens gezet, waarbij zij zich geheel moest uitkleden en zelfs zich schedeonderzoek moest laten welgevallen, onder het mom, dat ze misschien daar geld verstopt zou kunnen hebben. Tevens werden haar alle bijoux afgenomen, oftewel gestolen. Ik werd in het politiebureau ondergebracht, om later naar Amsterdam afgevoerd te worden. Mijn kinderen werden bij dierbare kennissen van ons ondergebracht. De behuizing in het Amsterdamse politiebureau was zo miserabel, dat ik meende te moeten sterven. Er was geen lucht, geen water, nauwelijks voedsel, dag en nacht licht, waarbij elke dag enkele mannen, die zich bij mij introduceerden als broeders van de sanitaire diensten mij kwamen pijnigen, door met zeer vieze handen mijn baarmoeder te willen onderzoeken, en daarbij zulke gemene stompen uitdeelden, dat ik het bewustzijn verloor. Zij echter beschouwden dit als hun dagelijks grapje. Het was een aalmoezenier, die mij bloedend op de grond vond, en mij terstond naar de ziekenafdeling heeft laten overbrengen. Zo ben ik aan deze hel ontsnapt. Door deze edele man ben ik in leven gebleven. Van mijn zuster ontving ik een klein briefkaartje, waarop te lezen stond: "Deze rust zal je goed doen". Over zoveel onbegrip werd ik zo boos, dat ik nu zeker wilde tonen, dat ik bereid was om verder te leven... Door de hulp van een fijne advocaat kwam ik vrij, en nu voorgoed.

Gezien ik geen familie meer had, die mij liefdevol wilde opnemen, trok ik in bij een verre neef van mijn man, om daar de huishouding te verzorgen. Het verblijf aldaar was voor mij een hel, daar de man verslaafd bleek te zijn aan alcohol. Ik had een dak boven mijn hoofd, en dat was het allerbelangrijkste. Na veel moeilijkheden gelukte het mij, om mijn drie kleine kereltjes weer bij mij onder te brengen, waardoor mijn gezin weer compleet was. Wat een weelde en rijkdom voor een moeder!!!

Was dit alles geen omgekeerde wereld, waarin de vaderlandslievende mens steeds vervolgd werd en dankbaar moest zijn een dak boven zijn hoofd te hebben? Alle bezittingen waren ons afgenomen. Wij waren bestolen en beroofd. De democratie was tot een caricatuur geworden. Inplaats van een democratie VOOR het volk, hadden we nu een

democratie TEGEN het volk gekregen.

Florrie !

Zij stond in de schaduw
en zocht naar het licht,
Het oog, noch ZO jong,
Op de toekomst gericht.
Zij hoorde de leugen
En zag het venijn.
Zij had een verlangen
Naar alles wat rein
Zij had het verlangen
Naar HET ideaal,
Dat zuiver en sterk was
Als edele staal.
Dat rein als het bloed
Van het oude geslacht,
Als lichtend sterren
In donkere nacht.
En toen zij het vond,
Haar schoon ideaal,
Toen bracht het haar vreugde
En bracht het haar kwaal.
Maar ging ook de vreugde
En bleef ook de smart,
Zij draagt idealen
Nog steeds in haar hart.

Peter Kooymans.

6. OPENBARING

Het is mij nu eerst kort geleden duidelijk geworden, dat het de bedoeling van de Engelsen is geweest, mijn man te dwingen zijn bekwaamheden in hun dienst te stellen. Door mij in Goslar gevangen te nemen (Goslar had een Engelse bezetting) en aan onvoorstelbare mishandelingen bloot te stellen, wilde men de schuilplaats van mijn man te weten komen. Immers, als bekend internationaal econoom, reeds werkzaam geweest voor de Volkenbond, nadien tweede plaatsvervangend leider van de NSB, President van de Nederlandsche Bank, wilde men mijn man het dwingende bevel geven 'The Bank of England' te reorganiseren. Eender als Wernher von Braun zou mijn man gevangen genomen worden, om hem naar Engeland te vervoeren en onder streng toezicht de reorganisatie af te dwingen. Doch gezien ik, als gevangene van enkele Engelse officieren in Goslar, niet kon antwoorden waar mijn man zich ophield, liet men mij vrij. Pas later vernam ik, dat mijn man intussen in handen gevallen was van de onderwereld in de Scheveningse gevangenis en op gruwelijke wijze vermoord in opdracht en met geld van Prins Bernhard door de volgende onderwereldfiguren: Pijl, Poot, Damhof, van Rijn, Pronk en De Reus.

Met de post bereikte mij een geschrift van de hereboer Bontkes, een dierbare vriend van mijn man en mij, waarin hij mij beschrijft hoe hij mijn man en de toekomst van onze zonen ziet.

De huisspreuk van een boerderijtje, waar de familie Bontkes met mijn zonen op hun vlucht vertoefden, luidde:

"Auf Gott und dem Glücke hoffen wir alle Augenblicke"

Huisspreuk (1751)

Hij schrijft:
"Het zou wel mogelijk kunnen zijn, dat de vleug van genialiteit, welke bij de vader uit een rij van grote voorouders, te voorschijn kwam, bij

minstens een van de zoons uitgroeit tot een persoonlijkheid. … Waar evenwel de vader in het algemeen in de zoon verder groeit en bij deze nog een nieuwe bloedsvermenging is toegetreden, zou het niet zo dwaas zijn, hier iets bijzonders van te verwachten.
Indien wij deze gedachte aanhouden en nader bekijken, merken wij op, dat de erfelijke voorbeschikking en de gaven daarvoor wel aanwezig kunnen zijn. Gesproten uit de beste Nederlandse families, de grootvader was commandant-generaal van de Nederlands-Indische weermacht en diens vrouw een dochter van de bekende gouverneur-generaal Graaf Johannes van den Bosch. Van vaders zijde dus een goede erflijn. Hun moeders vader stamt uit Goslar, de oude Keizerstad in "Nieder-Sachsen", van waar sedert mensenheugenis oerkrachtige Germaanse bloedsgolven zich naar het westen hebben bewogen.

"Es grüne die Tanne,
Es wachse das Erz;
Gott schenke uns allen
Ein fröhliches Herz"

De moeder van de drie jongens, een rosharige goudglanzende blondine, een Engels type, uit intellectueel-stedelijk milieu zou men kunnen vergelijken met Bismarck's moeder, die ook met haar man zo'n schitterende combinatie vormde, welke haar grootste uitdrukking vond in hun beider zoon OTTO. Wil men nog een voorbeeld, hoe een groot gezin tot stand kwam, men denke aan de Bonapartes; vader ook advocaat; van de drie eerste zoons werd de derde op de vlucht geboren: Napoleon.

En onzichtbaar glijden dan de gedachten van het heden naar de toekomst en zijn wij beide daarvan symbool. Moge daarom eens de jongeren uitvoeren, wat nu reeds de oude als een opkomende zon uit de nevelen van de toekomst ziet gloren.

DAT ZIJ EENS ZULLEN WORDEN,
WAT HUN VADER ZOO ZEER HEEFT GEWENSCHT:

“KRACHTIGE LOTEN AAN ZIJN OUDEN STAM EN LEIDENDE PERSOONLIJKHEDEN.”

Dietrich Batavus Bontkes, (16 september 1946)

Geslacht Rost van Tonningen

Mijn schoonvader, Marinus Bernardus Rost van Tonningen (R.M.W.O.3,R.N.L.),
geb. Paramaribo 24 okt. 1852, officier art. O.I.L. 1872-, laatst. luitenant-generaal en
legercommandant in Ned.-Indië 1907-1909, adjudant i.b.d. van Koningin Wilhelmina 1898-†,
† ‘s-Gravenhage 7 jan. 1927, tr. Ambarawa (Semarang, Midden-Java) 22 nov. 1888
Jkvr. Meinouda Sara Johanna van den Bosch, geb. Temanggoeng (Kedoe, Midden-Java)
3 jan.1868, † ’s-Gravenhage 14 juli 1946, dr. van graaf Johannes Hendrik Willem en
Dorothea Wilhelmina Beukman van der Wijck.
Mijn schoonmoeders familie stamde af van de bekende gouveneur-generaal van
Ned-Indië Graaf Johannes van den Bosch

Dit Huwelijk had 3 zonen:
1. Nicolaas Albertus
2. Johannes Hendrik Willem
3. Meinoud Marinus

1. Nicolaas Albertus Rost van Tonningen (R.N.L.Go.O.N., G.H.O.), geb. Ambarawa 8 sept. 1889,
officier marine 1912-, laatst. kapitein-ter-zee 1938-1945, vice-admiraal tit. 1948-,
adjudant 1930-1936 en adjudant i.b.d. 1936-1948 van Koningin Wilhelmina,

adjudant-generaal 1948-1954, adjudant-generaal i.b.d. 1954-, opperceremoniemeester 1955-1962
en grootmeester hon. 1962- van Koningin Juliana,
† Zeist 15 jan. 1979.
Voogd van mijn zonen na het overlijden van mijn man.

2. Johannes Hendrik Willem Rost van Tonningen, geb. Weltevreden (Batavia) 9 jan. 1891,
scheik. Ingenieur, directeur Bataafsche Petroleum Mij. Afd. Balkan te ’s-Gravenhage,
nadien directeur Asta Romana in Roemenië.† Den Haag
7 jan. 1970.
Mijn zwager Willem.

3. Mr. Meinoud Marinus Rost van Tonningen, geb. Soerabaja 19 febr. 1894, Nederlands economisch afgezant bij de Volkenbond te Wenen – 1936, hoofdredacteur Het Nationale Dagblad 1936-1941, lid Tweede Kamer der Staten-Generaal 1937-1940, president De Nederlandsche Bank N.V. 1941-1945, secretaris-generaal Departement voor Bijzondere
Economische Zaken en wnd.-secretaris-generaal Departement van Financiën 1941-1945,
† ’s-Gravenhage 6 juni 1945.
Mijn echtgenoot.

Mr. Meinoud Marinus Rost van Tonningen.

Zaterdag 21 december 1940, Winterzonnewende.
Huwelijk tussen Mr. M.M. Rost van Tonningen met Florentine Sophie Heubel. Links de burgemeester van Hilversum, Jhr. Mr. Ernst von Bönninghausen.

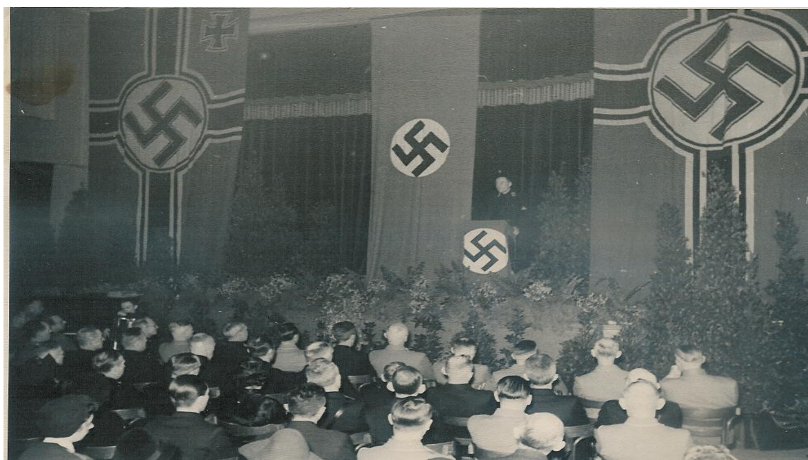
Zaterdag 21 december 1940, Winterzonnewende.
Huwelijk tussen Mr. M.M. Rost van Tonningen met Florentine Sophie Heubel.

Mijn broer Wim Heubel.

14 december 1941. Herdenking tienjarig bestaan van de N.S.B. te Utrecht.

Een van de vele bijeenkomsten van de N.S.B.

Op 5 augustus 1943 trouwde de toenmalige SS-Standartenjunker W.J. Heubel met juffrouw Johanna van den Bergen.

Op 5 augustus 1943 trouwde de toenmalige SS-Standartenjunker W.J. Heubel met juffrouw Johanna van den Bergen.

SS-Hauptsturmführer W.J. Heubel met Rijkscommissaris Dr. Arthur Seyss-Inquart.

Wim Heubel als soldaat van de Waffen-SS.

Na de slag om Arnhem in september 1944 werd aan SS-Hauptsturmführer W.J. Heubel een hoge onderscheiding uitgereikt door SS-Obergruppenführer HannsAlbin Rauter. Links de leider van de Nederlandse SS, Standartenführer Henk Feldmeijer.

F.S. Rost van Tonningen geschilderd door Bobeldijk.

Terwijl ik bij de Raad van State was in verband met het beroep dat ik had aangetekend tegen de weigering het stoffelijk overschot van mijn man op te laten graven, maakte Paul van Tienen deze foto van de Algemene Begraafplaats te ’s-Gravenhage (zie pagina 50).

7. MIJN NASPORINGEN OMTRENT DE MOORD OP MIJN MAN

Men heeft mij nooit een tijding van het overlijden van mijn echtgenoot doen toekomen. Ik werd daardoor gedwongen hier zelf naspeuringen naar te doen. Door middel van mijn advocaat hoorde ik, dat met zekerheid vastgesteld kon worden, dat mijn man niet meer in leven was. Zo kreeg ik dus een uittreksel uit het Register van het overlijden van de Gemeente Den Haag, dat mijn man op 6 juni 1945 overleden was. Pas drie jaar later kwam ik door een afrekening van het nederlands beheersinstituut erachter, dat mijn man per vuilniswagen van de Gemeentereiniging uit de Strafgevangenis was weggehaald, om hem naar het Gemeente-ziekenhuis te brengen. Van ons hele vermogen werd mij slechts door het Beheersinstituut Fl. 3.637,- uitbetaald, waarbij men nog de brutaliteit had, om de post van het wegbrengen van mijn man, ad Fl. 47,25 ook nog op mij te verhalen. Dit afschuwelijke feit bracht mij op het spoor van het drama, dat zich na de dood van mijn man afgespeeld had. Hierdoor bracht mij het spoor verder naar het Gemeente-ziekenhuis, waar ik mij in de wachtkamer opstelde als patiënt. Doch op het moment, dat het belletje ging voor mij, vertelde ik de directeur-geneesheer, dat ik geen patiënt was, doch slechts gegevens over mijn man wilde vernemen. Deze Dr. Michael was door mijn verschijning zo ontzet, doordat hij ineens weer geconfronteerd werd met het vreselijke herinneringsbeeld van het stoffelijk overschot van mijn man, dat hij zich van zijn witte jas ontdeed. Hij gaf mij twee zoenen, nam mij onder de arm, vergat zijn hele spreekuur, en samen wandelden wij de trap naar beneden. Diep ontdaan mompelde hij: "Hier heeft U geld voor een taxi, en laat u naar de Wittebrug-begraafplaats rijden, vraag naar de directeur, die weet er meer van". Zo gezegd, zo gedaan. Aldaar aangekomen, kwam de directeur in dezelfde situatie te verkeren, als de directeur-geneesheer, toen ik hem naar mijn man vroeg. Hij wees met zijn vinger, naar een plank, waarop een reeks ordners stonden, allen met het opschrift: "Secret" of te wel Geheim. Ook hij, de Heer J.C.W. Kaenderer nam mij bewogen onder de arm, en hij leidde

mij naar de afdeling armenzorg, waar zich een massagraf bevond, vier lagen boven elkaar, in totaal 16 lichamen, allen zonder kist onder een kleine steen, waarop slechts het nummer 19 stond.
We zien hier, hoe men zich van overheidswege het eigendom van het stoffelijk overschot heeft toegeëigend, maar tegelijkertijd van mening is, dat men de kosten van het vervoer daarvan best kan verhalen op de plotseling achtergebleven weduwe.
Reeds in het jaar 1950 werd door mij een verzoek gericht aan Hare Majesteit de Koningin, om aan mij de plaats bekend te maken, waar het stoffelijk overschot van mijn man begraven lag. In antwoord daarop kreeg ik van het kabinet der koningin het bericht, dat mijn verzoekschrift was doorgezonden naar de minister van Justitie en Binnenlandse Zaken. Een jaar later kwam ik op dit verzoek terug, en deelde aan Hare Majesteit mede, dat ik op mijn verzoekschrift nog steeds geen antwoord had ontvangen. Ook nu kreeg ik noch van de minister van Binnenlandse Zaken, noch van de minister van Justitie enig antwoord. Tenslotte richtte ik mij tot de Burgermeesteer van Den Haag, waar ik verzocht het stoffelijk overschot van mijn man op te graven, teneinde het in het familiegraf te kunnen laten bijzetten. Dit werd door de Burgemeester van Den Haag geweigerd, waarop ik in beroep ben gegaan bij de Raad van State. Ook dit werd geweigerd, en men heeft zolang met deze weigering gedraald, tot de Raad van State kon zeggen, dat het graf reeds geruimd was. Hiertegen ben ik in beroep gegaan, tot ik tenslotte van het ministerie van Binnenlandse Zaken de mededeling kreeg, dat het beroep ongegrond verklaard werd.
In 1949 heb ik door mijn advocaat het verzoek in laten dienen, bij de Procureur Fiscaal van het Bijzondere Gerechtshof te 's Gravenhage, Mr. J. Zaayer, om een posthume vervolging tegen mijn man in te stellen, waarbij ik dan mijn man wilde verdedigen. Hierop kreeg ik ten antwoord, dat tegen mijn man geen vervolging zou worden ingesteld, omdat zijn vermogen negatief was.

HET NEDERLANDSE BEHEERSINSTITUUT
Bureau Amsterdam

No. 10169/P.12915.
Dossier No.: NP2095

Afdeling: B/AZ/H.Do/ALo.

Amsterdam-C., 23 maart 1949

Toestel: 4
Bijlagen: geen
Onderwerp: wijlen Mr.M.M. Rost van Tonningen

Wij delen U hierdoor mede, dat de Procureur-Fiscaal bij Het Bijzonder Gerechtshof te 's-Gravenhage, Mr. J. Zaayer, ons per 16 dezer berichtte, dat hij tegen wijlen de Heer Rost van Tonningen geen posthume vervolging zal instellen omdat zijn vermogen negatief is.

Het Nederlandse Beheersinstituut
Bureau Amsterdam

(Handtekening onleesbaar!)

In het Heilige Jaar, in 1950, heb ik, ondanks dat ik niet Katholiek ben, een bezoek aan Paus Pius XII in Rome gebracht, en door bemiddeling van Luciana Frassati, die op Vaticaan's grondgebied woonde, en bij wie ik logeerde, een audiëntie aangevraagd bij de Paus. Op het centraal station te Rome werd ik afgehaald door Luciana. Bij het langzaam binnenrijden van de trein op het station, was het voor mij ondanks de in elkaar krioelende menigte reizigers niet moeilijk om haar te ontdekken. Als een rijzige dame, stak zij statig in een vuurrode jurk en een heel grote zwarte hoed, met een roos daarop, boven de mensenmassa uit. Met een uitvoerige begroeting met vele kussen werd ik welkom geheten. Zij loodste mij in een dure auto meteen mee naar haar huis, een klein paleis, en vertelde mij reeds onderweg, dat zij plotseling een aandrang voelde, dat zij direct enkele gedichten op papier moest zetten, doch voor mij een feest had georganiseerd, waarbij ze mij verzocht, zelf als gastvrouw op te treden, daar zij schrijven moest. Binnen de kortst mogelijke tijd stond ik zelf in mijn geleende lange jurk, die overigens beeldschoon was, in haar huis om de meer dan honderd gasten, die zij voor mij uitgenodigd had, te ontvangen. Ik was niet op de hoogte van

de italiaanse gewoontes, om eerst de dure bontjassen van de gasten te bewonderen, en om dan pas de gasten uit te nodigen, hun beeldschone mantels op te hangen in de garderobe. Het was een avond om nooit te vergeten, in een kosmopolitisch en aristocratisch gezelschap uit alle landen van Europa. Op het hoogtepunt van de avond, om 1 uur 's nachts verscheen plotseling Luciana in een prachtige zilveren avondjurk. Haar pikzwarte haren strak naar achteren gekamd en in een beeldige wrong door zilveren spelden bijelkander gehouden. Hierdoor was zij een zeer imponerende verschijning en werd dadelijk het middelpunt van alle galante heren. Zij vertelde met luide stem, dat ze juist klaar was gekomen met haar gedichten en dat zij, nu om de feestvreugde nog te doen verhogen, voor de gast (ik), die speciaal uit Holland gekomen was, de vrouw van een vroegere vriend van haar, bij de Volkenbond, een waarzegger hier nu introduceerde, om de toekomst uit de handlijnen van de gasten, te voorspellen. En daarbij stak zij meteen haar hand uit, en kreeg van deze waarzegger, in rok gestoken, meteen te horen, dat zij een gouden toekomst tegemoet ging... Het feest duurde tot in de vroege morgenuren. Deze winter was in Rome, in tegenstelling tot andere jaren, ijzig koud. Rondom Rome op de bergen lag dikke sneeuw en in Rome zelf woei een koude wind, dit geheel in tegenstelling tot de voor ons, warme gezellige sfeer van het feest.
Twee dagen later kleedde Luciana mij aan, waarbij zij mij een prachtige zilveren kam in mijn rode haar stak, alles overdekt door een schitterende kanten spaanse zwarte mantilla. Nadat ik mijzelf in de spiegel bekeek, alvorens naar het Vaticaan te gaan, vertelde mijn spiegelbeeld mij, dat ik er indrukwekkend uitzag. Bij mijn entree werd ik opgewacht door schildwachten van de Zwitserse garde, in hun door Michelangelo ontworpen rood-witte uniformen, met blinkende morion-helmen en dito hellebaarden. Ik werd ontvangen door een pauselijke kamerheer, in zestiende eeuwse spaanse dracht, die mij langs oneindiglijkende gangen, vol met beelden en schilderijen, met goud versierd, leidde naar een klein vertrek, waar mij verteld werd, dat ik moest antichambreren, tot de paus mij zou kunnen ontvangen. Mijn aandacht was gericht op de ene deur, waarlangs ik verwachtte dat de paus zou binnenkomen. Maar wat schetst mijn verbazing? Een kleine deur achter mij ging open, waardoor de paus plotseling binnenkwam.

Hij maakte een gebaar om met hem mee te komen in zijn aangrenzend vertrek, om mij aldaar een hand te geven. De ogen van Hitler waren mij bekend met zijn blauwe uitstraling, doch deze ogen, die mij aankeken, waren zo indringend, dat het mij de grootste moeite kostte, mijn ogen niet neer te slaan, doch zijn blik met de mijne te kruisen. Seconden leken hierbij minuten. Ik hield mijn korte toespraak in het Duits, die ik hierbij laat volgen: "Heiligen Vater,
Ich bin nur darum aus Holland gekommen, um Ihnen herzlichst zu danken, für die schönen Worte, gesprochen aus Ihrem Munde, bei der Eröffnung des Anno Sancto für alle Rechtlosen. Ich möchte Ihnen danken, im Namen all dener, die Schwieriges auch bei uns in Holland, nach dem Kriege durchgemacht haben, für die guten Worte, die Sie bei der Eröffnung des Heiligen Jahres auch für uns in Holland gesprochen haben." Na deze inleiding ging de paus er toe over, om met mij over mijn man te spreken. Tot mijn opperste verbazing was de paus geheel over mijn man ingelicht, eigenlijk hoefde ik hem niets meer mede te delen. Hij bleef mij met zijn doordringende blik aankijken en vroeg mij, hoe ik mijn kinderen wilde opvoeden. Ik begon ontspannen te lachen en zei: "Neen, neen, ik stam uit een protestantse familie, en evenzo mijn man, als ze eenmaal tot de leeftijd des onderscheids gekomen zijn, mogen ze zelf beslissen, in welke richting zij hun leven willen vormen. Nu nog niet. Als U dit als voorwaarde beschouwd, om mij met de moord op mijn echtgenoot te kunnen helpen, dan moet ik daarvoor helaas bedanken." Hij ontkende dat dit de bedoeling was, maar wilde mij helpen ter wille van mijn drie zonen, om deze misdaad aan het licht te brengen. Nadat het particuliere gedeelte van deze audiëntie geëindigd was, gingen we naar een andere kamer, waar een twintigtal katholieke zusters met verschillende rozenkransen stonden. Deze hadden een rozenkrans op hun arm, en in hun handen, welke door de paus gezegend werd. Hierdoor waren deze rozenkransen voor de gelovige katholieken duidelijk in waarde gestegen. Pius de XII bleek, in mijn ogen, duidelijk daarbij geïmponeerd te zijn door vrouwelijk schoon, want ik constateerde tot mijn genoegen, dat hij veel meer aandacht schonk aan een beeldschoon bloedjong zustertje. Nadat iedereen een reference gemaakt had, was de audiëntie beëindigd. Teruggekeerd in Den Haag werd ik, bij het station opgewacht door een auto van de internuntius,

Mgr. Giobbe, die mij naar zijn woning liet brengen. Daar aangekomen, werd ik binnengelaten in zijn wachtkamer, met een grote kooi, waar een kanariepiet zich uitvoerig te goed deed, aan een waspartij. Even later werd ik door Mgr. Giobbe hartelijk begroet. Dit gesprek was uitermate bemoedigend, niet alleen, omdat Paus Pius XII zich tegenover Mgr. Giobbe zeer positief over mij uitgelaten had, doch ook om het feit, dat hij mij wilde helpen, om de omstandigheden van de moord op mijn man aan het licht te brengen. Mgr. Giobbe beloofde mij zich vol te willen inspannen, om deze zaak tot een bevredigende oplossing te brengen. Hierna werd ik met zijn auto naar mijn huis gebracht.
De afspraak was, dat ik een officiële mededeling zou ontvangen, waarin de moord op mijn man erkend werd. Hiervoor zou ik een bedrag van Fl. 1,- voor legesrecht moeten betalen.
De minister van Justitie, Mr. Struycken, liet op zijn departement een onderzoek instellen, of daar gegevens omtrent de moord op mijn man te vinden waren. Omdat hij daarin niet direct slaagde, kreeg ik op het einde van het jaar 1950, via mijn advocaat, Mr. K. van Rijckevorsel het bericht, dat: **"Zolang omtrent het bestaan van een recht op schadevergoeding van de erfgenamen van Mr. M.M. Rost van Tonningen, door de regering nog geen beslissing is genomen, er van de kant van de minister van Justitie geen beroep zal worden gedaan op verjaring.**
Ondertekend: De minister van Justitie, Mr. Struycken."
Intussen bleef ik dus wonen op het adres, Frankenslag 180, waar intussen de hoofdbewoner overleden was, en ik hoofdbewoner werd. Daardoor had mijn vader, die weduwnaar geworden was, en niet voor zichzelf kon zorgen, de mogelijkheid om om de maand in Nederland te verblijven, aangezien hem maar een verblijfsvergunning verstrekt werd, welke één maand geldig was.
Drie maal heeft men getracht mij met een auto te overrijden. Minister Mr. Struycken werd opgevolgd door Mr. H. Mulderije op 15 maart 1951. Dit had tot gevolg dat ik nooit het bewijs heb mogen ontvangen van de moord op mijn man, die kennelijk met voorbedachten rade was gepleegd.
Intussen zorgde Prof. M.A. de Block, van de Raad van State (mijn toezichthouder na mijn detentie) ervoor, dat mijn zwager, Nico Rost

van Tonningen, de Grootmeester van het Huis van Hare Majesteit de koningin, als toeziend voogd over mijn zonen werd benoemd. Aangezien hij graag mijn zonen op een christelijke school geplaatst wilde hebben, meldde ik mij bij de directeur, de heer Oranje, op deze school. Deze verklaarde, dat mijn oudste zoon op zijn school geplaatst kon worden, maar niet onder zijn werkelijke naam, maar alleen de door hem bedachte fantasienaam van Bertje Roest. Dit werd door mij afgewezen.
Tragischerwijze kon ook mijn vader niet meer op tegen alle moeilijkheden, die hem door verschillende ambtelijke maatregelen in de weg werden gelegd, waar hij toch reeds zijn vermogen, huis en twee zonen plus schoonzoon, en sedert kort ook zijn geliefde vrouw verloren had. Hij kreeg een hartaanval en overleed in mijn huis, op 22 december 1952.
Mijn kinderen waren dol op hun grootvader. Hij was, om zo te zeggen, "hun vader."
Prof. T Goedewaagen schrijft:
“Over Goden, die wij niet kunnen aanvoelen, horen of zien, maar wier aanwezigheid wij in ons midden bespeuren.
Over mensen, die wij kunnen aanraken, horen of zien, het zijn er veel, heel veel, misschien wel te veel. En zij zijn klein en zwak.
Over helden van wie er weinig, heel weinig zijn. Zij zijn geen goden, geen mensen, maar godenmensen in mensengedaanten, grote hoge edele gestalten, die van verre zichtbaar worden en blijven. Zij leiden de mensen naar het schone, goede en ware.
Maar deze begrijpen hen vast niet, vergruisen, verbannen en doden hen soms. Hun leven is moeilijk, maar altijd zuiver en groot.
Jullie zult dan trachten aan hen gelijk te worden.
Doe dat, vrindjes van mij, met al jullie hartstochten, wilskracht en talenten.
De goden zijn onzichtbaar
en de mensen klein en zwak
Zij hebben grote en sterke helden nodig
Zij vragen om hen.”

Oom Tom, 15 februari 1953, Den Haag.

Om nog eenmaal op de paus terug te komen:
De verhouding tussen het groot-Duitse Rijk en de Katholieke Kerk is steeds problematisch geweest. Na het sluiten van het Concordaat met de Paus, dacht men deze verhouding geregeld te hebben en werd van duitse zijde gehoopt op een definitieve vredestoestand, mede gezien de verschillende voorrechten, die men aan de Katholieke Kerk had toegekend. De meerderheid van de priesters en bisschoppen en het grootste deel van de hoogwaardigheidsbekleders van het Vaticaan, bleven echter een tegenstander van dit nieuwe denken. Daar stond tegenover, dat de Kardinaal Aartsbisschop van München-Freysing, Kardinaal von Faulhaber, een vurig voorstander van het Nationaal-Socialisme was, en dit ook meermalen heeft laten blijken. Ook de oostenrijkse Kardinaal Innitzer liet bij de binnenkomst van de duitse troepen in Oostenrijk in 1938, duidelijk zijn instemming met het Nationaal Socialisme blijken. In Frankrijk was het de Kardinaal Aartsbisschop van Parijs, Kardinaal Alfred Baudrillard. Deze was duidelijk aan de kant van het Nationaal Socialisme toen hij de SS-divisie Charlemagne zegende en hen strijders tegen het goddeloze bolsjewisme noemde. Een duidelijk beeld van de wijze waarop de katholieken, die voorstanders waren van het Nationaal-Socialisme, deze uitlatingen beleefden, geven de uitlatingen van de priester Wilhelm Maria Senn. In zijn boek: Katholizismus und National-Sozialismus verschenen in Karlsruhe in het jaar 1932, schrijft hij onder meer het volgende: "Und die Bewegung, die sich heute unseren erstaunten Blicken bietet, dürfte wohl nichts anderes sein, als ein urgewaltiges Zurückschlagen. Der Natur hat die christlichen Seele gegen das gewappnet, was teufliche Mächte in unsren Tagen aus der schönen Gotteswelt gemacht haben... An der Hitlerbewegung sind schöne Blüten und Früchte zu sehen: Glühende Vaterlandsliebe, hoher Idealismus, Gewöhnung an Zucht und eiserne Disziplin, Kampf gegen nationale Würdelosigkeit, Kampf gegen den stinkenden Morast in Deutschen Theatern, gegen frivolen Schmutz im Kino, Kampf für reines Familienleben, gegen die zynischen Gegner des Paragraphen 218, Kameradschaft, Treue, Opferbereitschaft bis zum Tode....
Siehe, da stand ein Mann auf, Adolf Hitler! Er gründete eine Bewegung

und stellte sie auf christlichen Boden. Er gibt die Parole aus: “ Gegen die rote und goldene Internationale! Gegen jene Mächte, die der grosse Leo XIII, als die Führer des "Satansreiches" auf Erden und als "Pest" unserer Zeit bezeichnet hat…
Ich grüsse in dieser Stunde die junge Hitlerbewegung!"

Gedurende de Tweede Wereldoorlog werd de verhouding tussen Duitsland en het Vaticaan er niet beter op en dit gaf Hitler aanleiding, om de Oberbefehlshaber und Obergruppenführer der SS in Italië, Karl Wolff, opdracht te geven, om voorbereidingen te treffen ten einde het mogelijk te maken om het gehele Vaticaan in ballingschap naar Duitsland te verplaatsen.
Door de verdere ontwikkeling van de Tweede Wereldoorlog konden deze plannen niet verder doorgevoerd worden.

8. INGEBURGERD IN VELP, MIJN HUIS ‘BEN TROVATO’

Tijdens de 50 Jaar, welke ik in mijn huis ‘Ben Trovato’ heb gewoond, waren huiszoekingen, kapotte ramen en brandstichtingen aan de orde van de dag.

Deze laster was bijvoorbeeld aanleiding voor een verzetsstrijder uit Amsterdam, om mij het volgende telegram te zenden:

zozo vhc0005 jah 1544
nlax co nlam 171
amsterdam 171/153 08 0010 page 1/57/50
Mevr. weduwe Rost van Tonningen
Velp / Gelderland

Mevrouw,
U wordt beschuldigd en is schuldig bevonden aan neo-nazistische praktijken in Nederland. … Ik als oorlogskind heb de opbouw van Nederland helemaal in mijn aanwezigheid gezien te Groningen, ik nodig u niet uit voor een gesprek, want dat heeft gezien uw achtergrond geen zin. Ik probeer eerst langs gerechtelijke wegen u via allerlei verzetsstrijders-organisaties naar Duitsland af te voeren, zo niet via een kortgeding.
Komt niet uit datgene wat ik wil, dan zal ik uw huis met een aantal mensen opblazen. Als u geen reactie geeft, zal ik via een kort geding u als verraadster van het Nederlandse volk laten vervolgen. (naam bekend)

Gelukkig is mijn huis niet opgeblazen, maar de naam en het adres van deze op hol geslagen verzetsstrijder zijn wel doorgegeven aan politie en justitie.
Heden, 58 jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog, is het voor de meeste mensen onduidelijk, wie de oorlog veroorzaakt heeft, om welke waarden deze strijd in werkelijkheid ging en wie de overwinnaars waren.
Voor de Tweede Wereldoorlog was het gemakkelijker achter de waarheid te komen, dan heden ten dage, nu men uiterst gemakkelijk vervalsings-technieken gebruikt, en daarmede vrij manipuleren kan, om

de waarheid de nek om te draaien.
Is er niet iets fundamenteel mis in onze zelfvoldane democratie, wanneer deze is gebouwd op de vrije uitingsmogelijkheid van leugens en malefide praktijken? Kan zij zich een rechtsstaat noemen, als zij haar strafrecht baseert op bolsjewistische rechtsprincipes? Is zij niet daardoor illegitiem?
De ideologische verschillen tussen de grote politieke partijen zijn thans zo gering geworden, dat zij nauwelijks MEER zijn, dan bijkomstige variaties op hetzelfde thema.
Er is van een werkelijke volksvertegenwoordiging nauwelijks meer sprake, en zoals de Rotterdamse hoogleraar Prof. J.W. Oerlemans zo mooi beschreef, hebben wij thans te maken "met de éénpartijstaat Nederland". Voor de oorlog was het wereldbeeld van de democratie vaderlandslievend en rasbewust en dat is thans wel grondig veranderd.
Deze verandering heeft te maken met de Tweede Wereldoorlog. Twee ideologieën botsten tegen elkander en streden om de voorrang, n.l. het Marxisme en het Nationaal-Socialisme. Marxisme is een economisch determinisme, dat de klassenstrijd ten gevolge heeft, en het Nationaal-Socialisme is een biologisch determinisme, dat de instandhouding van het eigen volk en eigen ras bewerkstelligt.
Door de ineenstorting van de economie in Rusland en in andere oostbloklanden is het Marxisme thans een waansysteem (zoals Prof. J.W. Oerlemans uitdrukt) gebleken te zijn, dat echter na de Tweede Wereldoorlog door de overwinning van de Geallieerden een wijd en zijd verspreid geloof is geworden, dat in vele landen van de wereld de openbare mening beheerst. Dit geloof is, nu het zijn onbruikbaarheid heeft bewezen, plotseling in een vacuüm terecht gekomen. Historisch gezien is het denken in de termen van klassenstrijd een anachronisme geworden. Overal in de oostbloklanden ziet men nationale bewegingen ontstaan, een groeiend aantal volken verklaart zich onafhankelijk en souverein. Dit betekent, dat de normale eb- en vloedbeweging, zoals men die vroeger kende, zich hersteld heeft. Deze gang van zaken wordt echter door de aanhangers van het Marxistisch geloof met hand en tand aangevochten.
Onder het marxisme van Stalin zijn er in Rusland 70 miljoen mensen vermoord, omdat ze volgens Stalin niet pasten in de

Sovjetmaatschappij. Het Marxisme heeft dus in de loop der tijden heel wat onheil veroorzaakt, zoals men thans ziet. Na de Tweede Wereldoorlog werd de familie als cel van de volksgemeenschap bewust kapot gemaakt, met het doel een rassenchaos tot stand te brengen. De strijd ging er dus om, of er al dan niet een rassenchaos op de wereld zou moeten heersen, of dat de mens al dan niet zijn eigen identiteit zou kunnen behouden. De Britse premier Neville Chamberlain was van mening, dat de amerikaanse President Roosevelt en de Joden, Engeland hebben gedwongen tot deelneming aan de Tweede Wereldoorlog. (Ook de oorlogsverklaring van de Joden van 24 maart 1933, die gepubliceerd werd in de "The Daily Express" is daarvoor een onweerlegbaar bewijs).
Ook wij in Nederland hebben daarvan de schadelijke gevolgen ondervonden, doordat onze Nationaal Socialistische Beweging (NSB) werd blootgesteld aan een meedogenloze ketterjacht. Dat was een misdaad tegen het Nederlandse volk. Hoofddoel van deze onnederlandse activiteiten was, om bij iedere autochtone Nederlander het innerlijk vaderland te stelen, door radio, televisie en schoolopleiding zoveel mogelijk te criminaliseren. Heden vraagt de doorsnee Nederlander zich toch daarbij af, of dat allemaal zo maar kan en mag. Ja, is het antwoord, dat is wel degelijk mogelijk in een schijn-democratie, waarin de ministeriële verantwoordelijkheid een wassen neus is geworden, omdat het parlement is samengesteld uit zorgvuldig geselecteerde volksonverschillige elementen, waarmede de wet van 22 april 1855 Staatsblad 33, nog geen rekening kon houden, omdat toen iedere volksvertegenwoordiger als Nederlander Nederlands dacht en alleen opkwam voor de nederlandse belangen, waarbij het hart van onze samenleving de arbeid van onze boeren gold. Het feit, dat nu het internationale grootkapitaal meer een rol van betekenis speelt, maakt de naaste toekomst voor iedereen onoverzichtelijker.
Positief daarbij is echter, dat men nu de democratie kan ontmaskeren als een genocide staat en positief is ook, dat de oosteuropeese volkeren zo'n afkeer gekregen hebben van het marxistisch denken, en dat deze afkeer zich nu ook naar het westen gaat voortplanten.
Het Nationaal-Socialisme gelooft in de natuurlijke ordening, en is daarom TEGEN alles, wat deze natuurlijke ordening verstoort of wil verstoren. Het ongeremde gebruik van sex, waardoor aids in de hand

gewerkt wordt, het gebruik van drugs, alcohol, etc., het gebrek aan eerbied voor het menselijk leven, hetgeen blijkt uit het toepassen van abortus, is in onze ogen CRIMINEEL
Niet dat de oude remmingen en beperkingen de juiste waren. Integendeel. Het Nationaal-Socialisme is een revolutionaire vernieuwende stroming en zocht juist een alternatief voor de uitgeholde levensstijl van het Europa van de 19e eeuw.
Een van de gruwelijkste misdaden na de Tweede Wereldoorlog in Nederland, is het feit dat men, na de arrestatie van tussen de 170.000 en 250.000 NSBers, en zeer veel andere willekeurig opgepakte mensen, die men eenvoudig gevangen nam, omdat een of andere figuur meende, dat deze personen fout waren geweest, alle mogelijke onverantwoordelijke elementen uit de onderwereld heeft aangesteld en toegestaan, de gevangenen te bewaken en hen op alle mogelijke manieren te kwellen, waardoor velen de dood in gedreven zijn. Ook mijn man is hiervan het slachtoffer geworden. Zijn arrestatie in 1940 was toen reeds wederrechtelijk.
Deze arrestatie was in 1940 veroorzaakt door Baron Speyart van Woerden, Procureur Generaal in 's Hertogenbosch, op grond van het feit, dat mijn man de "OSS-affaire" op het spoor was gekomen, en daardoor de verschillende rooms-katholieke machthebbers tot vijand had gemaakt. Mijn man werd bij deze gevangenname aanvankelijk naar Ooltgensplaat gebracht, maar door de ontwikkeling van de oorlogstoestand naar het Zuiden versleept, met als enig doel, dat hij verscheept zou worden naar Engeland. Terwijl het transport onderweg was, stuitte men op Prins Bernhard en zijn staf, die van het Zuiden naar het Noorden reden. Geheel in strijd met de geldende bepalingen van het internationale recht, wilde Prins Bernhard dat mijn man en de andere gevangenen onmiddellijk, zonder vorm van proces, zouden worden doodgeschoten. Gelukkig wist zijn adjudant kolonel Pfaff, dit te verhinderen. Toen Prins Bernhard in mei 1945 mijn man in Elst in de Betuwe aantrof, zette hij, ook tegen elke militaire regeling in, mijn man onmiddellijk op transport naar Utrecht, vanwaar hij later naar de strafgevangenis in Scheveningen werd afgevoerd. Met weer dezelfde vooropgezette bedoeling, dat mijn man dit verblijf aldaar niet zou mogen overleven. **Wetende, welke chaotische toestanden er in deze**

gevangenis heersten, is Prins Berhard als hoofdschuldige te beschouwen, voor de zeer tragische dood van mijn man. Dat men in het koninklijk huis ook van mening was, dat Prins Berhard aan de dood van mijn man niet onschuldig was, bewijst, hetgeen mijn zwager Nico, Vice- Admiraal van de Koninklijke Nederlandse Marine, en Grootmeester van het Huis van Hare Majesteit de koningin mij heeft verteld.

9. DE HUIDIGE STAND VAN ZAKEN

Ik ben mijn zwager Nico Rost van Tonningen steeds zeer dankbaar, dat hij mij in deze moeilijke situaties onvoorwaardelijk ondersteund heeft. Hoewel hij politiek gesproken de inzichten van zijn broer (mijn man) niet deelde, wist hij uit informaties, welke hij ontvangen had van de illegaliteit, dat mijn man nooit iemand verraden had. Integendeel. Hij had vele hooggeplaatste personen in de Duitse tijd kunnen helpen. Voor

mijn zwager was dit geen verrassing, want hij zei tegen mij: "Ach Florrie, dat wist ik wel, want uiteindelijk is Meinoud toch mijn broer." Mijn zwager Nico was vice-admiraal van de Koninklijke Marine en grootmeester van het huis van Hare Majesteit de Koningin. Mijn schoonvader was generaal-adjudant van koningin Wilhelmina.

Mitwintersonnenwende

O, werden wohl in unsren Ländern
in dieser Nacht die Funken sprühn,
die Feuer in den Wälder brennen
und in den Seelen weiterglüh'n.

Ich weiß, daß fremde Söldner lauern,
sie ahnen um des Glaubens Kraft,
hier wissen Städter wie die Bauern;
aus Erden quillt des Lebens Kraft.

Wir wissen in dem tiefsten Winter,
daß einst das Leben wiederkommt,
daß einmal doch auch die verschwinden,
und deren Recht, das uns nicht frommt.

O, flamme, flamme Sonnwendfeuer
in unseren Herzen höher noch
als in der Zeit, wo noch der Geier
nicht in so engen Kreisen flog.

10. OPGEROEPEN TOT HOGER LEVEN

Bij de herdenking van het 175-jarig bestaan van de Hoge Raad der Nederlanden was in het gedenkboek, ook een artikel aan het proces tegen Ir. A.A. Mussert gewijd, waarin werd gezegd, dat Mussert onder normale omstandigheden hoogstens 8 jaar gevangenisstraf zou hebben gekregen.
Hieruit volgt, dat het vonnis van de doodstraf, waartoe Mussert werd

veroordeeld en de daarop gevolgde executie niets meer of minder dan een gerechtelijke moord is geweest.
Gedurende dit proces had Mussert zijn rechtvaardiging, niet in de wet, maar in de politieke noodsituatie, waarin Nederland verkeerde, gezocht, terwijl de Procureur Fiscaal, Mr. Zaayer slechts wetsartikelen zocht om Mussert te veroordelen.
Mussert hield een politiek betoog, Mr. Zaayer een juridisch, doch beiden praatten geheel langs elkaar heen. Gezien Mussert echter de aangeklaagde was, en voor zijn leven opkwam, zo lag het normaal in de lijn, om met grote aandacht naar Mussert's pleidooi te luisteren. Doch daar het reeds van tevoren vaststond, dat enkele koppen moesten rollen, zo had Mr. Zaayer geen enkele belangstelling hiervoor, waardoor Mussert wederom groot onrecht aangedaan werd. Ook Max Blokzijl had men gevangen genomen, de man, die wekelijks de voortreffelijke politieke praatjes door de radio ten gehore gaf. Het is uitgesproken een schande, dat Justitie ook Max Blokzijl ter dood liet veroordelen, een man, door vriend en vijand geëerd. Eén der laatste woorden van M. Blokzijl waren:
"Nu het zuiver criminele de kans. Men is crimineel bezig. Men verwisselt doelbewust het begrip van criminaliteit."
Anton Mussert, zowel als Max Blokzijl hebben zich gedurende hun processen zeer moedig gedragen, een voorbeeld voor velen, zij zijn een heldendood gestorven.
Justitie moet zich diep schamen, om edele idealistische mannen, die slechts het beste met ons Nederlandse volk voorhadden, ter dood te veroordelen, doch wij en zij weten, dat zij opgeroepen werden tot hoger leven, waar justitie niets te vertellen heeft.

HEILBRENGEND - ONVERBREKELIJK.

Ook Obergruppenführer H.A. Rauter, die op 6 maart 1945 bij de Woeste Hoeve door de illegaliteit, neergeschoten werd, doch als door een wonder nog in leven bleef, werd nadien door de Nederlandse

regering gevangen genomen.
In de gevangenis hebben Prof. Mr. N.W. Posthumus en Drs. L. de Jong hem uitgehoord. Nadien bij een proces door de Bijzondere Rechtspleging is hij ter dood veroordeeld en gefusilleerd. Vlak voor zijn terechtstelling mocht ik van Rauter in de gevangenis afscheid nemen. Groot, ongebroken stond hij daar voor mij, onze blikken verstrengelden en verloren elkaar in de eeuwigheid. "Frau Florrie" zei hij tegen mij: "Weet U nog hoe wij toen over Uw man spraken, en ik U zei: "Als het moment gekomen was dat wij samen in diepe eerbied zouden moeten staan voor het graf van Uw man, gevallen voor Volk en Vaderland, waarbij er misschien vermeld werd dat hij het IJzeren-kruis eerste en tweede klas, misschien zelfs dat hij het Ridderkruis en het Duitse Kruis in goud, gekregen had, dan kon U toch trots op Uw man zijn." Vandaag is Uw man niet meer. Hij werd op gruwelijke wijze vermoord en is in een massagraf geworpen. Nu zeker heeft U het recht trots te zijn op Uw man! Ze noemden Uw man altijd de laatste Nederlander, omdat hij altijd op meeslepende wijze kolossaal voor de Nederlandse zaak tegenover de Rijkskommissaris opkwam, zoals geen andere Nederlander dit gewaagd zou hebben. Hij was door en door Nationaal-Socialist, maar aan de andere kant ook door en door Nederlander. Weet U, als ik over een halve dag in het Walhalla ben, dan zal ik Uw man de groeten doen van U en hem zeggen wat voor een dappere vrouw U bent en dat Uw drie zonen gezond zijn. Dan zal hij zeer gelukkig zijn."
Diep ontroerd namen we afscheid van elkaar.
Men heeft Rauter zijn laatste wens, zijn officierspet te mogen blijven dragen en kort te bidden, toegestaan, waarbij zijn gebed bestond uit zijn commando: "vuur!", waarna hij op zijn eigen commando doodgeschoten werd. Wat mogen wij trots op "onze mannen "zijn.

“Kessel” (Stalingrad)

11.Betekenis en noodlot van de Waffen-SS.

Enkele passages uit het zevende en vierde Verhoor van H.A. Rauter,
Plaats: Strafgevangenis te Arnhem
Datum: 5 maart 1947 / 13 februari 1947

Deelnemers: Prof. Mr. N.W. Posthumus / Drs. L. de Jong.

Rauter: "Also, die Einheiten der Waffen-SS. Vorgesetzt war der

sogenannte Befehlshaber der Waffen-SS. Er was administrativ und technisch dem SS-Führungshauptamt Berlin unterstellt, während er territorial und SS-mässig dem Höheren SS-und Polizeiführer unterstellt war. In der ersten Zeit von Mai 1940 bis Januar 1941, war ich selbst General der Waffen-SS, da ich damals auch General des Heeres war. Infolge vieler Einheiten der Waffen-SS, bat ich den REICHSFÜHRER um Zuteilung eines eigenen Befehlshabers. Das war im Januar 1941. Bis November 1941 wurde vom SS-Führungshauptamt der SS-Oberführer BORCHERT nach den Haag gesandt, von November 1941 bis März 1942 der SS-Brigadeführer Generalmajor BRENNER, von März 1942 bis März 1943 der SS-Gruppenführer und Generalleutnant der Waffen-SS KNOBLOCH, (aus dem 100.000 Männer-Heer) und von März 1943 bis November 1944 der SS-Gruppenführer und Generalleutnant der Waffen-SS DEMELHUBER, ein aktiver Offizier, ursprünglich bei der bayerischen Landespolizei und dann bei der Waffen-SS (ab 1933). Er führte die Division Nordland in Finnland ein Jahr zuvor. Nach Demelhubers Weggehen im November 1944 in den Osten übernahm ich wieder die Funktion des Befehlshabers der Waffen-SS. Dazu kam, daβ mich damals der Feldmarschall MODEL, der Führer der Heeresgruppe B, mit einer Anzahl von Sonderaufgaben betraute. Bei den Kampfhandlungen im Raum Arnheim arbeitete ich sehr eng mit MODEL zusammen. Model übertrug mir nach den Kämpfen in Arnheim das sogenannte Jagdgruppenkommando, eine Zusammenfassung der SS und der Marine, zur Bekämpfung weiterer Luftlandungen im IJselraum. Das SS-Führungshauptamt stellte mir einen kleinen Stab zur Verfügung. Auch der Ausbau der Brückenköpfe an der IJselstellung, Zutphen, Deventer, Zwolle, wurde mir vom Feldmarschall übertragen, so daβ ich in diesen Herbstmonaten sehr stark militärisch in Anspruch genommen wurde. Als schliesslich die 25. Armee vom General der Infanterie BLUMENTRITT, Chef des Generalstabes Generalmajor Reichelt, übernommen wurde am 2. Februar 1945, und als die zweite und sechste Fallschirmjägerdivision aus dem Raum Arnheim-Tiel zur Verlängerung der Südfront an die Maas heruntergezogen werden muβte, übernahm ich im Raum Emmerich, also im Raum Emmerich-Arnheim-Tiel, die Führung eines Korps, zusammengestellt aus Truppen der Wehrmacht, der Waffen-SS

und der Polizei. Die Landsturmdivision "Nederland", das Polizeiregiment Böhmer, zwei Regimenter Fallschirmjäger, ein Landschützenregiment, ein Maschinengewehrbataillon des Heeres, eine Schiffsstammabteilung der Marine, zwei Artillerieregimenter und fünf Flakabteilungen, schwere Flakabteilungen und fünf Panzerabteilungen, eine Sturmgeschützabteilung und zwei Panzerjägerabteilungen mit dem Korpsgefechtsstand in Didam bei Zevenaar. In dieser Zeit weilte ich ununterbrochen an der Front....."

Rauter over de SS-Organisatie:

"An der Spitze der Schutzstaffel stand HEINRICH HIMMLER, Reichsführer der SS. In seiner Umgebung hat er einen kleinen Stab gehabt. … Das wichtigste war das SS-Personalhauptamt, Chef war SS-Obergruppenführer Wolff. In diesem Hauptamt waren die Namen und persönlichen Angelegenheiten der Führer eingegliedert, weiter die Forschungsabteilung des Reichsführers. "
Omdat de huidige, zogenaamde geschiedschrijving het zich nog steeds permitteert de SS voor alle wan- en misdaden aansprakelijk te willen stellen, zo acht ik het mijn plicht, voor de SS op te komen, zeer speciaal voor hen, die bij de SS waren doch niet meer in staat zijn te spreken, daar ze bij duizenden en duizenden, na het neerleggen en afgeven van de wapens, in KZ en overal ter wereld op gruwelijke wijze zijn omgekomen. De SS was onze elite. Hun houding was voorbeeldig gezien het feit dat zij altijd in de voorste linies streden.

Citaat uit: "der Freiwillige", Nr. 7-8 juli / Aug. 1990

Ohren abgeschnitten, Zunge ausgerissen

Wie es in einen Landstädtchen zuging, schildert Dechant Johann Peschka aus Oberlipka. Es war das Übliche, stunden- und tagelanges Foltern und dann: Erschiessen.
"Alle SS-Angehörigen wurden im Schulhof interniert. Nach Rückkehr von der täglichen Zwangsarbeit wurden sie zur "Abendgymnastik", daβ heiβt zur Folter, geführt. Wir hörten die Schreie der Gepeinigten, von

denen fast täglich einer zu Tode geschlagen wurde, bis eines Tages ein russischer Major vom Fenster der Schule aus alles mit ansah und dieser "Abendgymnastik" ein Ende machte.
In Eichstadt, berichtet der Dechant, wurden 12 Menschen nach furchtbaren Qualen an den Linden bei der Kirche aufgehängt. Darunter Oberlehrer Pischel, der Bürgermeister, Ortsleiter Hentschel, Tischlermeister Safar, weil er einen deutschen Namen hatte. Oberlehrer Pischel wurde der Schnurbart abgebrannt, Ohren und Nase abgeschnitten, die Zunge herausgerissen. Auch in Böhmisch-Petersdorf wurden 15 Menschen zu Tode gepeinigt." usw.

Hier volgt een brief van een onzer dapperste jonge SS-mannen, die ook een vriend was van mijn man en mij, uit de verschrikkelijke gevangenis, Landsberg, 15 oktober 1952 Joachim Peiper:
"...Vergesst nicht, daβ in den Kadern der Waffen-SS die ersten Europäer gefallen sind, daβ die Nachkriegserschlagenen zumeist aus unseren Reihen stammten und nur wegen ihres Glaubens an die Unteilbarkeit des Abendlandes zu Freiwild wurden. Seid dieser Blutzeugen eingedenk. Bleibt nicht auf halbem Wege stehen. Der Europagedanke ist das einzige politische Ideal, für das zu streiten sich heute noch lohnt... "

Het kost mij geen moeite, de eindeloze misdaden samen te vatten, die op onze mannen en vrouwen na de oorlog uitgeoefend zijn, doch juist WIJ willen voorwaarts kijken en niet als onze huidige tegenstanders, steeds maar blijven hakken op misdaden, die bijna 60 jaar geleden wel of NIET hebben plaats gevonden. WIJ zouden alle reden hebben, om verbitterd te zijn, daar wij al die jaren steeds door de maatschappij met de nek aangekeken worden, omdat we zogenaamd FOUT zijn. Doch wij willen niet dezelfde afschuwelijke misdaad begaan, die de maatschappij, onze tegenstanders, ons heeft begaan, n.l. steeds hakken op zogenaamde feiten van bijna 60 jaar geleden, etc. Waarbij je bijna zou gaan denken, dat na Adolf Hitler 's dood er zeker weer nieuwe Hitler's op zijn gestaan. Zo wordt de oorlog in al zijn facetten steeds weer opnieuw dagelijks ons voorgeschoteld door televisie, krant en radio, alsof alles gisteren gebeurd is. En dan te bedenken, dat wij als

Nationaal- Socialisten in een gezonde maatschappij met fris, helder water, gezonde bomen en gezonde mensen met vele kinderen hebben geleefd. Je kunt je dan daarbij in alle gemoede afvragen: zijn wij gek of is het huidige leven gestoord en verstoord? Er is een geluk verloren gegaan - het ging van ons heen, maar waarom er niet naar zoeken? Waarom niet het lot op te nemen, als andersom: uit een voorliggende en zich uitbreidende chaos als laatste realiteit te accepteren en je daar maar bij neer te leggen, in angst voor elke poging tot vernieuwing. Achting voor het leven, en achting voor de ouderdom. Geef mij die wereld gaarne dan maar weer terug, daar voel ik mij thuis en daar hoor ik ook thuis. En nu we toch over dit thema schrijven, wil ik hieraan toevoegen nog enkele woorden over onze Reichsführer der SS Heinrich Himmler. Heinrich Himmler was een groot man, een persoon, die een feilloos organisatietalent had, en die mensen precies wist te vinden, die op die plaats moesten komen te staan, op welk gebied dan ook. Was hij in den beginne meer organisatorisch bezig geweest, zijn grootste inzet heeft hij bewezen op het esoterische vlak, waarbij de Edda voor ons noorderlingen weer een levend begrip is geworden, en waarvan zijn kosmische inzet "de Wewelsburg" en de herbouw van deze schitterende burcht een levend bewijs is, en zou zijn gebleven, wanneer men de oorlog niet zou hebben verloren. Doch het zaad is gezaaid, het heeft vele jaren op dorre aarde gelegen, doch nu heeft het wortel geschoten, het groeit naar het licht.

12. DE WAARHEID MAAKT VRIJ

De waarheid maakt vrij
kom hoop - Zeeanker
Goede Reede - Gerechtigheid
13-2

Het was in de maand juli van het jaar 1990, dat mij de gelegenheid werd geboden, mee te kunnen rijden, richting Berchtesgaden. Daar aangekomen, reden we direct door naar Hotel "Zum Türken", om ons

hier voor enkele dagen in te kwartieren. In mijn heerlijke zonnige kamer keek ik uit, op bomen, die de plaats bedekken, van Hitler's wonderschone huis "De Berghof", welke hier gestaan heeft. Slechts voor diegenen, die zich nog iets kunnen herinneren van vroeger, zijn enkele fundamenten van Hitler’s Berghof nog terug te vinden. Op woensdag 25-4-45 hadden de Engelsen (het 617e eskader) de euvele moed, om de "Obersalzberg", (Berghof, Platterhof en het gebied daaromheen) te bombarderen. In 1952 werd dit niet alleen mystieke, doch ook architektonisch meesterwerk, de Berghof, door springstoffen vernietigd. De Amerikanen deden dit, omdat zij bang waren dat deze omgeving een bedevaartplaats zou worden. Desondanks is deze plek toch een bedevaartsoord geworden, speciaal voor die mensen, die zich innerlijk diep verbonden voelen met het nabije verleden en als aandenken een stuk steen van deze "heilige bodem" mee naar huis willen nemen.

De volgende dag bracht ons een bus naar een plateau, 124 meter onder "het Kehlsteinhaus". Van daaruit wandelden wij door een 124 meter lange tunnel naar de ingang van een luxueuse lift. Deze bracht ons in 45 seconden naar het op de top van de berg gebouwde "Adelaarsnest" op 1.837 meter hoogte. Dit was de lievelingsplaats van de Führer, zijn kleine paradijsje, dicht bij het "Walhalla", met zijn schitterende panorama met uitzicht op de Watzmann, en de "Hohen Gölls". Moeizaam vond ik een lege stoel, waardoor ik mij innerlijk kon vrijmaken van de vele Amerikanen rondom mij heen, om bij één der ramen in alle rust te kunnen genieten van dit unieke uitzicht. Reeds dadelijk verzonk ik diep in gedachten. Hoe geheel anders was het als vroeger, nu de Amerikanen de gehele omgeving beheersten. Hoe goed kon ik me nog herinneren, het moment, dat ik hier op dezelfde plaats stond tezamen met mijn man in Hitler's tijd, zijn prachtige bureau, zijn stijlvolle stoelen, de schoorsteenmantel met de vele adelaars en hun hakenkruizen en niet te vergeten de specifieke lampen. Waar was dit alles gebleven? Bij deze trieste gedachte werd mijn aandacht plots naar buiten geleid. Zag ik goed? Was het OSTARA, die zwevend met haar mooie blauwe mantel door het luchtruim wiekte, en mij glimlachend scheen toe te willen roepen: "Pieker nu even niet, geniet van dit prachtige uitzicht, want bij de levensbron van Duitsland zijn wij beiden

nauw betrokken." Dit werkte op mij als een visioen. Verre beelden doemden voor mij op, en schenen om antwoord te vragen. Hierdoor verward, haalde ik een stuk papier uit mijn zak dat ik dezer dagen had willen bewerken het ging om "Gesprekken met Rauter".
Het was een uitspraak van de Führer, neergeschreven bij het vierde verhoor van Rauter door Drs L. de Jong in de gevangenis te Arnhem, (13 februari 1947) waarbij Rauter zegt: "Der Führer hat gesagt: "Die Holländer sollen sich gar nicht aufregen, es sei blödsinn, was die Holländer sich da vorstellen." Hitler hatte an ein ganz lockeres Verhältnis gedacht. Auf rein geschäftlichen Gründlage. Der Führer würde es tiefstens beklagen, wenn eine zu enge Beziehung zwischen Deutschland und Holland die Ursache sein würde, daβ England und Amerika die holländischen Kolonien wegnehmen würden. Eine neue Organisation Europas wäre nötig, und wenn die Holländer dies einsahen, wäre er zufrieden. Auf der einen Seite kann man ganz Russland nicht mehr zu Europa zählen. Es ist asiatisch-Europa, und England sei wohl germanisch aber stehe nur mit einem Fuβ in Europa. Das Interesse Englands an Europa sei ein sekundäres. Nur Deutschland könnte die Dinge in Europa schaffen, Europa organisieren. Die germanischen Staaten müssen zueinander rücken in Europa. Bei dem kolossal teueren Apparat der schweren Waffen, einem Luxus, den die kleinen Staaten sich nicht leisten konnten, wäre es notwendig, daβ die schweren Waffen einheitlich seien, die Luftwaffe, die Marine, die Panzer, wobei er der Auffassung war, daβ die Holländer die Kriegssmarine übernehmen müssten zusammen mit unseren Friesen. Das Heer sollte getrennt bleiben, abgesehen von technischen Dingen. Im übrigen würde Holland eine Selbstverwaltung behalten. Wenn die Holländer darauf eingingen, sich auch auf diese Basis einstellen würden, würde er groβzügig sein. Diese Aussprache des Führers ist nie veröffentlicht worden...”
Ik vouwde het geschrevene weer tezamen, en wij vervolgden onze tocht door Berchtesgaden.
Daar ik echter getuige ben van een zeer historisch tijdperk waarbij hoogte- en dieptepunten zeker niet zijn uitgebleven, ben ik de voorzienigheid dankbaar voor al wat ik heb mogen beleven. Naast mijn gelukkige jeugd, en mijn verdiept mooi huwelijk, een gezin met drie

gezonde zonen en nu twaalf kleinkinderen, was één van mijn hoogtepunten het contact met Adolf Hitler. Afgezien van de grote bijeenkomsten mochten mijn man en ik Hitler op zeer verschillende gelegenheden persoonlijk ontmoeten, zoals in ons historisch beroemde Adlon hotel te Berlijn, de Berghof in Berchtesgaden en in Bayreuth tezamen met Winnifred Wagner. Wat voor kracht en eenvoud straalde er van de Führer uit! Alleen al het feit dat Hitler zelf in Berchtesgaden, beneden aan de berg, sigaren voor zijn gasten kocht, bij een klein winkeltje en gezellig een praatje maakte met de winkelier die in zijn vrije tijd edelweissplantjes kweekte, getuigt van zijn eenvoud.

Naast Adolf Hitler mocht ik ook vele andere persoonlijkheden ontmoeten zoals: Himmler, Schacht etc. Meerdere malen was ik Himmler's tafeldame en we hebben ons samen goed kunnen amuseren. Bovendien logeerden we vaak in zijn jachthuis in Valepp, voor de gemsenjacht. Het fascinerende idee van Himmler was om alle volksduitsers, waar ter wereld ook, terug te halen naar "Groot Germanje" om zich dan te laten vestigen in de oneindige vlakten van Rusland. Nieuwe dorpen en steden zouden dan gebouwd worden, zodat er een einde zou komen aan het bestaan van het duitse volk, als "Volk ohne Raum."

Ook Seyss-Inquart, onze Rijkskommissaris der Nederlanden, was een persoon waar ik vele malen mee gedineerd c.q. gesproken heb.

Hjalmar Schacht was een verre vriend van mijn man die mij steeds vertelde: "Bitte Frau Florrie, Ihr Mann war wirklich viel genialer wie ich". Gezien Schacht een uitgesproken charmeur was heb ik steeds het compliment met een tegencompliment teruggekaatst.

Op weg naar een bezoek aan Hitler op de "Berghof" te Berchtesgaden, kregen wij een klapband, waardoor wij een uur vertraagd werden. Bij aankomst, stak Hitler zijn hand naar ons uit en vroeg: "Is er iets gebeurd?". Waarop mijn man zijn excuses aanbood. Maar voor dat hij deze woorden uitgesproken had greep Hitler mijn hand en vroeg: "U bent gezond? Dan is er toch niets aan de hand!" Ontspannen gingen we naar binnen.

Beste lezers, het bovenstaande bewijst dat deze historische persoonlijkheden volledig mens zijn net zoals U en ik. De "Holywoodmethode " om mensen die opkomen voor het behoud van

eigen identiteit als duivels uit te beelden is **ons** vreemd. Dit zijn mensonwaardige praktijken. Het hart van Europa is Duitsland, waarbij Nederland het grote geluk heeft dat zij daarvan de "hoofd" is. Doch juist daarom draagt Nederland een grote verantwoordelijkheid en mag niet blind zijn.
Hitler was de grote exponent van het volkse denken!
Het Derde Rijk is van ons heengegaan, het Vierde Rijk is aangebroken. Elk offer, hoe tragisch ook, is waard om er diepe eerbied voor te hebben. Hier spreekt de onverbrekelijke verbondenheid met het Hogere. Waaraan ontleed de huidige tijd het recht om een land als Duitsland van alle mogelijke misdaden te beschuldigen die het nooit begaan heeft? De duitse soldaat, tezamen met alle Europese vrijwilligers, waren soldaten, die voor hun ideaal vochten en aan de "toekomst" dachten. Hun was het doden vreemd. Eerder kan men spreken van vredessoldaten, want zij zetten zich in voor eigen land en volk, "**de heilige vlam**". Zij waren cultuurgebonden hetgeen blijkt uit de prachtige soldatenliederen die allen zo mooi weerklonken. Dit is het verwisselen van goed en kwaad en daardoor de hoofdoorzaak van het steeds meer criminaliseren van de samenleving.
Bewust heeft men het hart van Europa ziek gemaakt, zijn ledematen geamputeerd. Vele mensen kunnen het schijnbaar niet verkroppen dat Duitsland niet alleen het land van de techniek is doch bovenal het land van vele dichters en denkers, zoals: Kant, Hegel, Goethe en Schiller, Hölderlin en Heidegger, Wagner en Nietzsche.

Een strofe uit het gedicht “ Germanien” van Hölderlin:
Als wüsste sie es nicht, jüngst, da ein Sturm
Toddrohend über ihrem Haupt ertönte;
Es ahnete das Kind ein Besseres,
Und endlich ward ein Staunen weit im Himmel,
Weil eines groβ an Glauben, wie sie selbst,
Die segnende, die Macht der Höhe sei;
Drum sandten sie den Boten, der, sie schnell erkennend,
Denkt lächelnd so: “ Dich Unzerbrechliche, muss
Ein ander Wort erprüfen und ruft es laut
Der Jugendliche, nach Germania schauend:

Du bist es, auserwählt,
Alliebend und ein schweres Glück
Bist du zu tragen stark geworden."
Nog een uitspraak van Hölderlin:

O Heilig Herz der Völker, O Vaterland!

Het was Hitler, die kosmisch gesproken gezonden werd om het vernederde duitse volk weer kracht en voor alles moed te geven. En Hitler **heeft** zijn volk moed gegeven en weten te verheffen. In weinige jaren wist hij van midden-Europa een gezonde volksgemeenschap te maken, waar werken geen vloek doch een vanzelfprekendheid was. Daarom werd Hitler op handen gedragen door zijn volk. De duitse families kregen weer durf en moed. Een moeder die vier of vijf kinderen had, werd geëerd en ondersteund. Hitler moet men zien als het werktuig van de Schepper, de overkoepeling - het vervullingsplan. Hitler deed niets wat hem niet opgedragen werd van hoger hand.
We denken hierbij nog even terug aan: 10 mei 1940 - 10 mei 1982 - 2 december 1986 en 8 december 1986.
De eerste dagen van juni 1940, de doorstoot van de Duitsers, en dan vlak voor Duinkerken, "HALT", waarbij Hitler militair-menselijk gesproken de duitse overwinning verspeeld heeft, want hij gaf zijn generaals bevel, niet door te stoten naar Engeland, waardoor de engelse legers van hem de gelegenheid kregen zich terug te trekken, zonder dat er van duitse zijde één schot viel. Voor de duitse generaals een hard gelag, ook voor Hitler persoonlijk, want daarmede werd de weg door de eindeloos lange donkere tunnel voor hem een werkelijkheid, "een nachtmerrie", doch het lot, zijn lot, ons lot, waar niet aan te ontkomen viel, verlangde dit zo. Vanuit het plan der Schepping echter gezien, betekent DUINKERKEN, 4 juni 1940 een zeer waardevolle dag! Echter na 12 oktober 1940 werd het lied "Wir fahren gegen Engeland" definitief verleden tijd.

"KESSEL - STALINGRAD"
De stad der verschrikking. Doch, wat voor onzichtbare banden zijn hier niet gesmeed? De mens, de soldaat in zijn diepste, diepste ellende en

dan zo dicht bij de levensbron. De Wolga, de grote rivier, onverbrekelijk verbonden met Hemel en Aarde.

AUFLÖSUNG -- VERDICHTUNG.

Kessel - Stalingrad is ogenschijnlijk te vergelijken met een tweede Verdun, "de fatale dag". Of is ook Stalingrad juist een immens onderdeel van het grote plan, de LEVENSBRON?
Arnhem, de Klaproosdag, 17 september 1944, de brug over de Rijn. Gevechten op leven en dood, de aarde is doordrenkt van bloed, bloed van Duitsers, Nederlanders, Vlamingen, Engelsen, Amerikanen en nog veel meer. Dit bloed is samengevloeid in ONZE aarde. Zouden dan niet ook onze gedachten mogen zweven naar deze plek, waar onderlinge vriendschap en kameraadschap mogelijk zou kunnen zijn... Deze gedenkwaardige plek aan onze Rijn. Een mystiek gebeuren.
Dan Dresden 13-2-1945, waar 488-duizend mensen als levende fakkels verbrand werden. Een levende hel, vrouwen, kinderen, baby's, oudere mensen, en vele invaliden.

Dresden, 13-2-1945
Dresden Heil
Dresden Heil Teeken
Dresden Holocauste Heil

Of op 19-20 maart 1945, waar Hitler bij de Reichskanzlei te Berlijn staat, en een klein jongetje over zijn wang streelt... diep in gedachten geen sprankelende, redenerende Hitler meer. Neen, een eenzaam mens, schijnbaar eenzaam..... maar waar hij zijn beslissing nam, want hij voelde, dat hij moest heengaan. Dönitz wordt zijn opvolger. Het is de immense grootheid van Hitler, dat hij steeds weer opnieuw luisteren kan naar de stem van zijn hart en hiermede onherroepelijk verbonden is met het grote plan, de blauwdruk van de Schepper. En dan op 23 mei 1945 wordt de duitse regering onder leiding van admiraal Dönitz in Flensburg gevangen genomen. Haatdragende engelse militairen, menen zich het recht te mogen aanmatigen, hun pas verworven macht te misbruiken, voor mensonwaardige praktijken tegen al deze zeer hoog

geplaatste generaals en admiraal Dönitz. De duitse soldaat, alom in de wereld bekend, vanwege zijn strategisch inzicht, correctheid en dicipline..... Hoe edel, hoe huizenhoog groot staan dan onze mannen daar, uiterlijk vertrapt en vernederd, innerlijk ongebogen, een persoonlijkheid uitstralend, verbonden met het "Al". Bijna 60 jaren zijn voorbij. Akten, zoals die van mijn man, mogen pas geopend worden in het jaar 2067.
Rudolf Hess heeft men, na meer dan 40 jaren van eenzame opsluiting in de Spandau gevangenis te Berlijn, vermoord. Dit, omdat men van Engelse zijde op de hoogte was van het plan van Gorbatsjov om Hess in vrijheid te stellen, wanneer de Russen het bevel over de strafgevangenis van Spandau zouden hebben overgenomen. Hierdoor zou de waarheid over het Derde Rijk van Hitler aan het licht gekomen zijn. Hess, geboren op 26 april 1894 en gestorven op 17 augustus 1987.
Men kan steden bombarderen, vernietigen, men kan de schitterende woning van Hitler, de Berghof, met de grond gelijk maken, doch ondanks de angstpsychose waaronder vele mensen heden leven, bestaan er onderaardse gangen, niet alleen tussen de bunkers van de Obersalzberg, maar ook in het psyche van de mens, waardoor de mensen door de vele donkere gangen elkander weten te vinden. Waardoor grote volksbewegingen tot ontwikkeling kunnen komen! Men heeft in oktober 1976 de steen-soldaat uit de "Maria-Kirche" te Flensburg gesleurd. De soldaat waar Dönitz voor zijn arrestatie in Flensburg iedere dag naar toe ging. Dit is kosmisch verbonden met Oberndorf hetwelk ik bezocht op 14 augustus 1986 en waar Franz Xaver Gruber met zijn vriend Mohr het lied: “Stille Nacht, Heilige Nacht” hebben gecomponeerd.
Mijn boodschap is: De Waarheid. Er is op deze aarde nog één onberoerd gebied. Een compromis met de tegenmacht is niet mogelijk. Al het positieve uit alle volkeren wordt samengebracht.

Er zal vrede zijn.
Return Orion - Return Maas - Waal

Dat is de vernieuwing
Wat wonderlijk weten,
dat wij niet afhankelijk zijn,
van het handelen van
ingebeelde machthebbers.

Ben ik van Duits-Dietse bloed

Aus eigenen Erlebnissen geschildert
als Beweis gegen den "Zufall"
und
für die "Ordnung allen Seins".

Friedrich Christian Prinz zu Schaumburg Lippe.

QUI (CUI) VOI (VOY)

DIE KRAFT DER TOTEN

Unheimlich ist die Kraft der Toten.
Sie tragen den Menschen, die Völker, die Erde,
im Sterben sind sie schon wieder im Werden,
und einmal - in der Zeiten Lauf -
stehen die Toten in den Lebenden auf.

Unheimlich ist die Kraft der Toten.
Wer weiss in sich ihre Lebensglut brennen,
wird in seinem Kind ihre Züge erkennen,

und einmal - in der Zeiten Lauf -
stehen die Lebenden aus Sterbenden auf.

Unheimlich ist die Kraft der Toten.
Man kann sie lieben, man kann sie hassen,
man kann sie verleumden, verhöhnen lassen,
doch einmal - in der Zeiten Lauf -
zum Lieben, zum Hassen stehen die Toten auf.

Wenn auch die Lebenden heute versagen,
beten und betteln, fragen und klagen,
die Gräber der Toten ihr einziges Gut,
ihre Augen weinen Tränen und Blut - bedenk's

Unheimlich ist die Kraft der Toten.
Man kann sie verleugnen bis zum Verbrechen,
doch einmal werden sich die Toten rächen,
dann stehen sie - in der Zeiten Lauf -
drohend, gewaltig zum Kampf wieder auf.

Unheimlich ist die Kraft der Toten.
Man kann sie verdammen, man kann sich vermessen,
die eigenen Toten sogar vergessen,
doch einmal - in der Zeiten Lauf -
stehen die Toten in euren Kindern auf!
Ward Hermans, 1946 in Berlin.

DAS REICH

Ich hasse das Leben des ewig sich-gleichen,
des ewig-armen und ewig-reichen.
Gestern Offizier und heut' ein Verbrecher,
Einmal ein Prinz und einmal Schächer;
Ich bin Heute der Herr und morgen der Knecht,

So ist das Leben mir g'rade recht!

Ich hasse das Leben des ewig sich gleichen,
wie Ebbe und Flut um sich stürmen und weichen.
Ich bin wie der Wind, der 'mal heiss und mal kalt ist.
Heut zart wie ein Hauch, morgen hart wie Basalt ist;
Einem Riese gleiche ich und einem Zwerg -
Im Tal kann ich wohnen wie auf dem Berg.

Ich liebe das Leben, das Kampf um die Macht ist,
das heute ein Dreck und Morgen die Pracht ist.
Einmal ist es Pfütze und einmal Quelle,
Einmal Vulkan und einmal Quelle;
Geschleudert vom Schicksal und niemals gleich -
Das Ziel nur bleibt immer das gleiche - das Reich!

Twee dagen na de capitulatie 12-5-'45
Offiziersgefangenenlager Klein München.

Paul van Tienen

13. NOTARIËLE AKTE F. KNOLLE

U.R. 10 / 1951

Verhandelt zu Bremen am achtzehnten
Januar Neunzehnhunderteinundfünfzig.
Vor mir, Notar Dr. jur. Wilhelm Bellmere
zu Bremen erschien heute, mir von Person bekannt,

der Buchhändler Friedrich Knolle, geb. 12-03-1903
wohnhaft in Bremen, Kurfürsten Allee 108,

und erklärte nach Hinweis auf die Bedeutung einer eindesstattlichen

Erklärung und die Folgen der Abgabe einer falschen eidestattlichen Erklärung, an Eides statt was folgt:

Ende Mai 1940 wurde ich als Leiter des politischen Nachrichtendienstes
nach Den Haag versetzt. Die Aufgabe dieses Nachrichtendienstes (SD) war die Erforschung der politischen, wirtschaftenlichen und sozialen Struktur des niederländischen Volkes. Zu dieser Aufgabe gehörte keinerlei executive Tätigkeit, welche durch die Geheime Staatspolizei sowie Kriminalpolizei durchgeführt wurde.
Im vervolg dieser Arbeit lernte ich selbstverständlich auch Mr. M.M. Rost van Tonningen kennen, der zum Generalsekretär des niederländischen Finanzministeriums sowie zum Präsidenten der niederländischen Staatsbank ernannt wurde.

Dies geschah weniger aufgrund der Deutschfreundlichkeit Rost van Tonningens als vielmehr auf grund der Tatsache, daβ er ein vorzüglicher Kenner dieser Materie war und ausserdem mehrere Jahre in Wien den niederländischen Staat beim Völkerbund vertreten und seine diplomatische Fähigkeit bewiesen hatte.
Da ich selbst als Auslandsdeutscher in Holland aufgewachsen war und die Verhältnisse gerade in der ersten Phase der Besatzung gut beurteilen konnte, ergab es sich von selbst, daβ ich mehrfach wochentlich mit Rost van Tonningen zusammen- traf

Ich lernte ihn als einen Mann kennen, der aufgeschlossen den Problemen gegenüberstand, eine europäische Idee bejahte, aber ebenso durchdrungen war von den Rechten des niederländischen Volkes. Während ich persönlich diese letztere Einstellung gut verstehen konnte, führte die oft halsstarrige und verbissen vorgetragene und vertretene Ansicht zu den ersten Auseinandersetzungen mit deutschen Stellen, insbesondere mit dem Hohen SS und Pol. Führer Gruppenführer Rauter.

Auf folgende Tatsachen und Vorgänge, von denen ich dienstlich Kenntnis bekam, z.T. auch persönlich bearbeitete, muss ich in diesem Zusammenhang hinweisen:

1) Abwertung des holländischen Guldens Ende 1942.

Auf Anordnung von deutschen Reichsbehörden wurde der Gulden von 1.69 RM auf 1.34 RM abgewertet. Die ursprünglich geplante noch stärkere Abwertung wurde auf Grund des ausserordentlich starken Widerspruchs seitens Rost van Tonningen nicht durchgeführt. An den zuvor stattgefundenen Besprechungen nahm ich grösstenteils selbst teil.

2) Ausfuhr von holländischem Gemüse nach Deutschland. Sommer 1943.

Auch hier widersetzte sich Rost van Tonningen leidenschaftlich, dabei insbesondere auf die Notlage der Bevölkerung verweisend.

Im Zusammenhange damit:

3) Einsickern der innerhalb Deutschlands wertverminderten Reichsmark nach Holland, insbesondere durch Treuhändlervermögen.

Auch hierin sah Rost van Tonningen wie auch ich eine große Gefahr und konnte seinen Protest mitbegründen.

4) Ende 1943 Erhöhung des Niederländischen Beitrages zur deutschen Kriegsführung; Abtransport von Industrieausrüstungen usw.

Als die Proteste Rost van Tonningen abgewiesen wurden, meldete sich Rost van Tonningen freiwillig zum niederländischen Landsturm, um damit seine Mitverantwortung zu verneinen. Daraufhin wurden deutscherseits weitgehende Zusagen gemacht.

5) Rost van Tonningen wurde von maßgeblichen deutschen Persönlichkeiten als "der letzte Niederländer" bezeichnet. Diese Persönlichkeiten wollten damit zum Ausdruck bringen, daß der Generalsekretär Rost van Tonningen der letzte Niederländer sei, der die Interessen des niederländischen Volkes gegenüber den Forderungen der

Besatzungsmacht nachdrücklichst zu vertreten gewillt war.

Zusammenfassend möchte ich bemerken, daβ sich nach meinen aus der persönlichen Verbindung gewonnenen Erfahrungen die Haltung des Generalsekretärs Rost van Tonningen gegenüber der deutschen Besatzungsmacht in nichts von jener Haltung unterschied, die massgebliche deutsche Politiker der westdeutschen Bundesrepublik heute gegenüber den Besatzungsmächten zu zeigen gewillt sind, ohne daβ man in Deutschland gewillt wäre, sie deshalb als Landesverräter zu bezeichnen.

Hierauf wurde das Protokoll vorgelesen, von dem Erschienenen genehmigt und eigenhändig unterschrieben wie folgt:

gez. Friedrich Knolle

gez. Dr. Bellmere

Die vorstehende Ausfertigung wird hiermit dem Buchhändler
Friedrich KNOLLE, Bremen, Kurfürsten Allee 108, erteilt.

Bremen, den 18. Januar 1951

Der Notar.

(gezegeld door de Notaris)

14. GROTE MENSEN WORDEN SOMS DOOR HET LEVENSLOT ZEER ZWAAR GETROFFEN

Onder grote mensen valt ook mijn echtgenoot, Mr. M.M.Rost van Tonningen, o.a. een tijdlang Nederlands afgezant bij de Volkenbond in de jaren 1930 te Oostenrijk .

Samenvatting:

1) 10 dagen voor het binnentrekken van de Duitse troepen in Nederland in 1940: Gevangenneming van mijn man Mr.M.M.Rost van Tonningen, te Ooltgensplaat. (zie: Op zoek naar mijn huwelijksring, blz. 186)

2) Vervolgens transport van 21 willekeurig opgepakte mannen, waaronder ook mijn man, bestemming Engeland.

3) Dit transport, lopend onder nederlandse bewaking, werd door Prins Bernhard vanuit zijn auto, die toevallig dezelfde weg passeerde,

opgemerkt. “Wie zijn dat?” vroeg hij zijn adjudant. “dat zijn Rost van Tonningen, enne enfin het hele gezelschap. En toen heb ik de zaak laten stoppen… heb ik gezegd, als eh nauw buiten komt, laat ze lopen en zet de mitrailleur er op. Eh, dan zijn we ze kwijt. En toen zei mijn adjudant dat ik dat niet kon doen.“

4) Dolle Dinsdag, 5 september 1944: Een poging tot doodschieten in mijn eigen huis te Diepenveen van mijn man en mij. Een russisch revolver werd gevonden onder de matras van het bed in onze logeerkamer. (zie: Op zoek naar mijn huwelijksring, blz. 209)

5) Begin 1945: Een aanbod van de Hoekman van de Beurs, J.C.F. Overhoff (bleek Hoofd van de Illegaliteit te zijn), die mijn man dringend adviseerde, een reis voor hem met vrouw en kinderen aan te nemen, om via een klooster te België naar Brazilië gebracht te worden. Het stond vast, volgens dhr. Overhoff, dat mijn man, bij het verliezen van de oorlog, gevangen genomen en vermoord zou worden.

6) Mei 1945: Mijn man wordt, zijnde SS-officier bij de Landstorm, gevangen genomen en nadien door Prins Bernhard uitgeleverd aan het Canadese hoofdkwartier te Utrecht. Later wordt hij, inmiddels verblijvende in de gevangenis te Scheveningen, op gruwelijke wijze vermoord door de onderwereld.

7) D-Day, 6-6-1945 (666: zesde dag van de zesde maand van het zesde jaar van de oorlog): Dood van mijn man om 8 uur ’s ochtends, nadat hij gruwelijke mishandelingen had ondergaan.

8) Sedert de dag van de moord op mijn man, zijn tot op heden bijna 60 jaar voorbijgegaan, zonder dat ik ooit een officieel bericht van overlijden van de Nederlandse Regering heb mogen ontvangen.

9) Het enige bericht dat ik mocht ontvangen, was mijn eerste belastingafrekening van na de oorlog, waarop stond: Hfl.47,25 kosten voor het transport per vuilniswagen (!) van mijn overleden man, van Scheveningen naar het ziekenhuis te Den Haag.

10) Pas toen realiseerde ik mij, dat ik werkelijk weduwe geworden was, dus alleenstaande moeder met drie kleine kinderen. Hoe nu verder leven…?
11) 1950: In mijn hartenood, de waarheid omtrent de dood van mijn man te achterhalen, ging ik in op een uitnodiging, mij toegestuurd door een kennis te Rome, om Paus Pius XII in het Vaticaan te bezoeken. 1950 was het Heilig Jaar. Toen ik ontvangen werd door Pius XII, en hem de rede van mijn bezoek mededeelde, gaf hij kort en bondig ten antwoord: “Uw man is in de gevangenis te Scheveningen vermoord. Dat is mij bekend. Dat is de waarheid.” Ondanks het feit, dat ik van protestantse huize ben, heeft hij mij via zijn Internuntius Giobbe enorm geholpen. Helaas zonder resultaat. (zie: Op zoek naar mijn huwelijksring, blz. 263)

12) Mijn aanvraag bij de Raad van State, om mijn overleden echtgenoot, die lag begraven in een Armengraf, dat automatisch ieder 10 jaar wordt geruimd, te mogen herbegraven in ons Rost van Tonningen-familiegraf, werd afgewezen.

13) Vele jaren nadien, werd mij de volgende foto toegestuurd, waarop mijn man te zien is terwijl hij wordt ondervraagd door Sergeant Vanier (Canadian Field Securrity). Opmerkelijk is het feit, dat noch zijn kraagspiegels, noch zijn epauletten zijn verwijderd. Dit is zeer ongebruikelijk, daar na gevangenneming doorgaans alle onderscheidingstekens worden afgenomen. Dit doet vermoeden, dat zij meenden, mijn man ergens voor te kunnen gebruiken. Het doel zou geweest kunnen zijn: de reorganisatie van de Bank of England, gezien in Nederland zeer veel vervalst goud in omloop was gebracht en dit derhalve niet gedekt was. Mijn man, die geen vrijmetselaar was, werd gedood, waarna men Dr. Hjalmar Schacht, wel een vrijmetselaar, heeft ingezet. Beide waren net zo kundig en overigens goed met elkaar bekend.

Mr. M.M. Rost van Tonningen na zijn gevangenneming; hij wordt verhoord door sergeant Vannier (Canadesian Field Security).

15. JOHAN WILDSCHUT
TELEVISIE UITZENDING, NEDERLAND 3
“LOPEND VUUR”

Eind augustus bezocht de heer Wildschut mij. Hij was een voormalige verzetsstrijder, die ik al tien jaar kende. Hij verzocht me, het manuscript (van ‘Op zoek naar mijn huwelijksring’) te mogen lezen. Na enige aarzeling heb ik hiermee ingestemd en hem twee kopieën laten maken, één voor hem en één voor mij, onder voorwaarde, dat het manuscript dezelfde dag zou worden teruggebracht. Dat gebeurde ook; hij was er om vijf uur met mijn manuscript en twee kopieën. Tevreden ging hij met zijn kopie naar huis.

Twee dagen later belde hij mij op en zei: “Uw manuscript is een openbaring. Mag ik uw permissie vragen, mijn kopie van uw boek aan een bevriende journaliste te geven om het te lezen?” Daar stemde ik mee in. Enkele dagen later kwam de heer Wildschut met de bevriende journaliste. Zij vroeg mijn toestemming, een artikel te mogen publiceren in het ‘NRC-Handelsblad’.

Op 22 september 1990 schreef Jeannette Joosten (journaliste) een lang artikel op de voorpagina van het NRC-Handelsblad over mijn manuscript. Deze historische gegevens waren tot dan toe in het openbaar nog niet bekend.

1. Rost van Tonningen is vermoord.
2. Zich verantwoordelijk voelend tegenover zijn vaderland, sloeg Rost van Tonningen de hulp van het Nederlandse verzet af, om te vluchten naar Argentinië.

Het hele artikel gaf een positief beeld van mijn boek.

Op 3 oktober 1990 verklaarde de heer Wildschut in de televisie-uitzending "Lopend Vuur" op Nederland 3 over de dood van mijn man:

“Rost van Tonningen is vermoord.
Ik heb de bewijzen uit eigen bron.”

Op 19 november 1990 belt de heer Wildschut mij tussen 12.30 en 13.00 uur thuis op, om mij nogmaals te bevestigen dat mijn man vermoord is. Woordelijk:

“Je mag nooit vergeten, dat het niet mogelijk is, dat je man bij een val van de eerste etage in de gevangenis zijn schedel verbrijzeld kan hebben. Bij deze val breekt iemand zijn nek. Een verbrijzeling van de schedel kan slechts geschieden door een duchtige klap met een geweerkolf of met iets dergelijks. Vergeet dit nooit!”

Vijf uur later, om 18.00 uur, vindt men Wildschut dood in zijn bed…

Als overtuigd verzetsstrijder, vechtend voor vrijheid en recht, heeft de heer Jan Wildschut, tijdens de duitse bezetting, vele jaren gevangen gezeten in het concentratiekamp Sachsenhausen, waar hij meerdere malen de dood in de ogen gezien heeft. Na zijn terugkeer in 1945, zweefde hem een goed geregeerd Nederland voor ogen. Des te teleurstellender was het voor hem, te merken dat er steeds meer

vreemdelingen kwamen, die slechts tot doel hadden, zichzelf te verrijken. Hij ontdekte bovendien, dat na mei 1945 in de Nederlandse kampen precies dezelfde, of nog ergere, gruweldaden hadden plaatsgevonden, als men de Duitsers kwalijk nam. Uit eigen beweging kwam hij naar mij, om zijn verontwaardiging uit te spreken, over de moord op mijn man. Hij was daarom ook erg blij met mijn positieve instelling. Ongeacht politieke achtergrond of wat dan ook, meende hij, dat wij moesten proberen, alle positieve krachten te bundelen, om ons samen in te zetten voor het herstel en de kosmische opgave van Nederland, waarbij de Almacht de harten dezer mensen stuurt! Hij was mijn mening toegedaan, dat Duitsland, als hart van Europa, Nederland nodig had als hoofd. Jammer genoeg werd ook zijn werk op gruwelijke wijze verstoord, want het doel van de tegenstanders was juist, te verhinderen, dat het hoofd **niet** het hoofd van Nederland mocht zijn. Dat het enkel en alleen het kapitalisme aanhangt met haar materialistische voordelen. Na zijn telefonische verklaring aan mij over mijn man, vond men hem op dezelfde dag, enige uren later, dood in bed.
De heer Wildschut behoorde tot de geestelijke elite van Nederland.

Heilbrengend, onverbrekelijk

In Memoriam

JOHANNES WILDSCHUT
Overleden te Arnhem op 19 november 1990
Op de leeftijd van 74 jaar

In nauw verband met het verschijnen van het boek:
"OP ZOEK NAAR MIJN HUWELIJKSRING"
staat het optreden in het televisieprogramma Lopend Vuur van 3 oktober van dit jaar van

JAN WILDSCHUT
die vertelde dat hem uit eigen onderzoek was gebleken dat mijn echtgenoot
MR M.M. ROST VAN TONNINGEN
in leven President van de Nederlandsche Bank op 6 juni 1945 in de strafgevangenis te Scheveningen is vermoord.

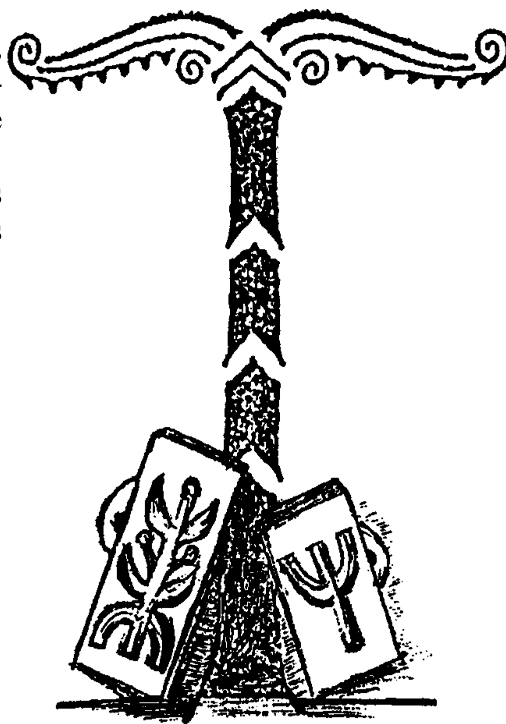
Nadien werd hij van de zijde van de illegaliteit op alle mogelijke manieren bedreigd, zodat nog steeds niet duidelijk is of hij wel een natuurlijke dood is gestorven.

Enkele uren voor zijn dood belde hij mij op, waarbij hij zeide: "Je mag nooit vergeten, dat het niet mogelijk is, dat je man bij een val van de eerste etage in de gevangenis zijn schedel verbrijzeld kan hebben. Bij deze val breekt iemand zijn nek. Een verbrijzeling van de schdel kan slechts geschieden door een duchtige klap met een geweerkolf of met iets dergelijks. Vergeet dit nooit!"

In dankbaarheid gedenk ik deze moedige strijder voor het streven naar recht en waarheid, waarbij hij steeds de menselijkheid voorop stelde ongeacht de consequenties voor hemzelf!

16. De Waarheid – Het Licht.

De huwelijksring van mijn man werd met zekerheid gestolen door bewaarders van de gevangenis te Scheveningen. Noch zijn huwelijksring, noch enig ander persoonlijk bezit mocht ik tot op heden terugontvangen. Gezien mijn hoge leeftijd, moet ik de nagenoeg 60-jarige zoektocht naar de huwelijksring van mijn man helaas opgeven. Verder speuren is zinloos geworden.

De beide huwelijksringen onder de Irminsul.

Terugblikkend als 89-jarige vrouw, heden wonende te Vlaanderen, moet ik vaststellen, dat onze tijd (1931 – 1945) veel positiever, stijlvoller en respectvoller is geweest dan de huidige is. Het vervult mij met verdriet mijn man, mijn broer en al mijn geliefden te moeten missen. Zij en vele anderen, die zich ingezet hebben voor ons ideaal, zijn merendeels verjaagd, gevallen of vermoord. Men moet zich schamen tegenover hen, die uit idealisme gestreden hebben voor een betere toekomst.

Ik meen, dat ons aller leven moet bestaan uit respect voor onze familie, onze eigen loten, ons volk en ras. De jeugd heeft voorbeelden nodig die haar inspireren, om op te komen voor volk en vaderland en haar behoeden voor cultureel en moreel verval. Mijn wens is een gezonde jeugd in een gezond Europa.

Vreeland (het Gooi)

Vredeland

17. Lied "Meine Zeit mit Dir."
gesungen von Horst Frank

Meine Zeit mit Dir war wie ein Sommerwind, der durch ein Kornfeld klingt.
Meine Zeit mit Dir war wie ein Bach, der rinnt und der von Sehnsucht zeigt.
Meine Zeit mit Dir, der kleinste Augenblick, ein Hauch von Ewigkeit.
Für diese Zeit mit Dir geb' ich Dir gern zurück von meiner Wenigkeit.

Diese Zeit mit Dir hat jeden Schmerz geheilt und jeden Sturm besiegt.
Ich wollte, daβ die Zeit mit Dir für ewig bei uns weilt -und Dir zu Füßen liegt.
Für diese Zeit mit Dir möcht' ich Dir dankbar sein wie ein Gebet.
Wofür die Zeit mit Dir und dem Zusammensein am Ende Amen steht.

18. Kaars Rost van Tonningen

DR. MEINOUD MARINUS

ROST VAN TONNINGEN

ERMORDET AM 6. JUNI 1945

BESUCHER, WENN DIESE KERZE BRENNT,

VERWEILE EIN WENIG UND GEDENKE MIT

ACHTUNG EINES EHRENMANNES, DER

ÜBLEN INTRIGEN ZUM OPFER FIEL.

BIJLAGEN

A. Daily Express; 24 maart 1933
B. Gemeente ’s-Gravenhage; Burgerlijke Stand
C. Nieuwe Revu; 17 januari 1970
D. Nieuwe Revu; 24 januari 1970
E. Brief aan Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties; 26 september 2003
F. Brief aan Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties; 7 november 2003
G. Final Conflict 30/2002
H. Brief aan Dr. Jan Peter Balkenende; 26 juli 2004

A

Daily Express

NO. 10,258 — FRIDAY, MARCH 24, 1933 — ONE PENNY

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

JEWS OF ALL THE WORLD UNITE

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS

"Daily Express" Special Political Correspondent.

A STRANGE AND UNFORESEEN SEQUEL HAS EMERGED FROM THE STORIES OF GERMAN JEW-BAITING.

Plans For Action Maturing In Europe And America

HITLER CABINET MINISTER ARRESTED LAST NIGHT

Mr. Churchill's Withering Attack On Premier

Officer Describes The Girl

DAYS OF LOVE IN BERLIN

'BROUGHT US NEARER TO WAR'

FOUR YEARS' WORK WITHOUT ANY SUCCESS

OUR DON QUIXOTE

Mrs. George Lansbury Dead

STOP PRESS

ENGLAND v. N.Z. FIRST TEST.

THE SOVIET AMBASSADOR ENTERTAINS

AN ALL-RED TALKIE FOR ALL-WHITE DIPLOMATS

MISSING GUESTS

Canon Shot At Prayer

SISTER FINDS HIM KNEELING AT HIS BEDSIDE

The Queen Who Lost Her Throne

Hinweis: Daily Express wurde im Jahre 1900 von A. Pearson gegründet. Vorbild war die Londoner Morgenzeitung Daily Mail, die 1896 von A.C. Harmsworth (Lord Northcliffe) gegründet worden war. Seit 1919 gehörte die D.E. zur Beaverbrook-Gruppe (mit Evening Standard und Sunday Express). Nach Daily Mirror ist so um die „Sechziger Jahre The Daily Express ... mit" Circulation: 4 329 128.Much more aggressive in display than Mail." (1) ... die zweitstärkste Londoner Tageszeitung gewesen. 1972 betrug die Auflage etwa 3,4 Mill. während die Daily Mail nur 1,75 Mill. hatte.

Anm. zu (1): Nach Kenneth E. Olson: The History Makers. 1966 louisiana state university press baton rouge, S.32.

Behauptungen verschiedener Kreise, die Daily Express wäre in jüdischen Händen gewesen und vor geringer Zeit "zahlungsunfähig" veräußert worden, konnten bis zum Druck nicht geklärt werden. S A D .24.3.78

A u s z ü g e der deutschen Übersetzung von 1.u.2 Seite von J U D E A DECLARES WAR ON GERMANY 24.März 1933 siehe auf der nächsten Seite.

Übersetzung und Herausgabe dieses Flugblattes: Matthias S c h u h b a u e r, Gewerbestudienrat a.D. und U N I - Student D 8460 Schwandorf, Forellenstr. 10, wo auch die ganze Übersetzung gegen Voreinsendung von 3,- DM angefordert werden kann. Flugblatt Nr. 1 Nachdruck / Vervielfältigung usw. verboten.

UNIG

Familie - Volk, Heimat - Staat

Op 24 maart 1933 riep het wereldjodendom op tot een internationale boycot tegen Duitsland.

B

No. 23606

GEMEENTE 's-GRAVENHAGE
BURGERLIJKE STAND

Uit het Register van overlijden der gemeente 's-Gravenhage blijkt, dat in het jaar negentien honderd vijf en veertig op zes Juni is overleden:

--Rost van Tonningen, Meinoud Marinus --
oud een en vijftig jaren, zonder beroep, geboren te Soerabaja in Oost Indië, wonende te Diepenveen, echtgenoot van: Heubel, Florentine Sophie, eerder gescheiden echtgenoot van: Gordon Hasselbach, Mary Sara, zijnde de namen der overleden ouders den aangever niet bekend.

GT

Coll.

Zegel . . . f 1.—
Leges . . . „ 1.—
Betaald . . . f 2.—

Dit uittreksel stemt overeen met den toestand op het oogenblik van afgifte.

's-Gravenhage, den 11 November 1946

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,

Jootten

№ 003040

B.V.B. 306 (H) B 3973*

C

"...dat nagenoeg alom bewakers zich niet hebben ontzien weerloze mensen te kwellen en te mishandelen - waarbij door de duitsers gedurende de bezetting toegepaste methoden zijn overgenomen..."

(parlementaire enquête commissie 1950)

D

EEN REPORTAGE VAN GEORGE VAN AKEN EN WIM KOESEN

de keerzijde
van onze
bevrijding

HET DRAMA VAN DE BEWARINGS-KAMPEN (2)

In de maanden na de bevrijding werden 120.000 mensen, schuldig ... op- ... erd ... be- ... en ... de ... er- ... rm ... gd. ... de ... die ... eb- ... en ... Het waren voornamelijk vrijwilligers van de Binnenlandse Strijdkrachten en de Ordediensten, die zich mede door het ontbreken van de juiste richtlijnen en een vakbekwame leiding, ongehinderd konden uitleven in het kwellen van weerloze mensen...

Beeld uit de roerige bevrijdingsdagen: een collaborateur die deel uitmaakte van de Stormwacht, wordt te kijk gezet voor het op wraak beluste publiek.

F.S. Rost van Tonningen-H...
...ter
...1 49 77
...7 07 14

Postbus 20010
2500 EA DEN HAAG
Nederland

E

Zeer geachte Heer Bot,

Mijn vragen aan U betreffende ... moeilijk te beantwoorden. Ik h... en ik veronderstel dat niemand ... kan stemmen met de gruwelen ... gevangenissen en interneringsk... Mijn man is hiervan het eerste ... behandeling van politieke geva...

Om voor mijn eigen dood de strijd voor een waarheidsgetrouwe geschiedschrijving met betrekking tot de persoon en de daden van mijn man te kunnen beëindigen zou ik met U, zonder daarbij de publiciteit te zoeken, tot een overeenkomst wensen te komen. Zelfs historici die het door de Duitsers in de jaren 1940 – 1945 gevoerde beleid negatief duiden, moeten erkennen dat de behandeling welke de politieke gevangenen na 1945 moesten ondergaan mensonterend en onwaardig voor Nederland is geweest. Dit feit behoeft dan ook niet langer ter discussie te worden gesteld. Nietemin beschouw ik het voeren van een proces tegen de Nederlandse Staat, tijdens welk de misdragingen van de bewakers in interneringskampen alsmede de beweegredenen van hun opdrachtgevers aan het licht zouden komen, op mijn leeftijd niet als de evident te volgen weg. Het staat echter buiten elke twijfel dat een genoegdoening ten gunste

van mij en mijn familie aan de orde is. Niet alleen betreft het hier een officieel benoemde President van de Nederlandse Bank; ook mijn eigen leven heeft geheel in dienst gestaan van de strijd voor mijn man.

Graag zie ik in deze aangelegenheid Uw voorstel tegemoet.

Hoogachtend,

F.S. Rost van Tonningen-Heubel

F.S. Rost van Tonningen-Heubel
Acacialaan 27
9250 Waasmunster
België
Tel. (0032) 52 21 49 77
Fax (0032) 52 37 07 14

Waasmunster, 7 november 2003

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
t.a.v. de Weledele Heer Mr. T.P.L. Bot
Postbus 20010
2500 EA DEN HAAG
Nederland

Zeer geachte Heer Bot,

Hierbij verzoek ik U nogmaals een reactie te geven op de meerdere brieven welke ik U in de achterliggende maanden heb toegezonden. Nog immer hecht ik er grote waarde aan van U te ontvangen:

- de overlijdensakte van mijn man
- medisch attest waaruit blijkt de oorzaak van overlijden
- de plaats waar mijn man is begraven

In de hoop dat U aan mijn verzoek zult voldoen, verblijf ik.

Hoogachtend,

F.S. Rost van Tonningen-Heubel

F

G

Endlich Klarheit über Rost van Tonningen

Die "Zeitschrift "Final Conflict – Against Communism & Capitalism" in Wales (England) (www.politicalsoldier.net) hat in Nr.30/2002 einen sehr aufschlußreichen und von Diffamierungen freien Beitrag über die Witwe des ehemaligen Präsidenten der Holländischen Nationalbank und dessen Schicksal veröffentlicht. Frau Florentine Rost van Tonnigen-Heubel bekam Gelegenheit, eine große Reihe interessanter Fragen zu beantworten. Da das Königshaus und die Behörden, welche die Familien Rost van Tonnigen und Heubel von früher her bestens gekannt hatten, sich stets um das Schicksal des Bankpräsidenten herumdrückten, führte die Witwe die Untersuchungen über den Verbleib ihres Mannes auf eigene Faust und mit Freunden weiter. Bald war herausgefunden, daß Meinoud Rost van Tonningen dem 1945 ans Ruder gekommenen Pöbel zum Opfer gefallen war. Unter dem Szepter des von der Flucht nach England zurückgekehrten Königshauses waren Kommunisten und Verbrecher in die Amtshäuser und Gefängnisverwaltungen eingezogen, wo sie ihren Haß an den neuen politischen Gefangenen ausließen, die in den sechs Jahren Krieg gegen Kommunismus und Kapitalismus mit der europäischen Ordnungsmacht Deutschland zusammengearbeitet hatten. "Final Conflict" zeigt in seinem Bericht ein Bild des Gefängnisgebäudes von Scheveningen und meldet dazu, daß hier Meinoud Rost van Tonningen ermordet wurde. Damit ist erstmals von einer Zeitschrift öffentlich bekanntgemacht, daß von holländischen, königlichen Behörden der Mord an dem bekannten Gefangenen begangen worden ist. Ob sich nun die Frage nach Entschädigung von Witwe und Kindern neu stellen wird, dürfte durch Rechtsexperten unverzüglich geklärt werden.

F.S. Rost van Tonningen-Heubel
Acacialaan 27
9250 Waasmunster
België
Tel. (0032) 52 21 49 77
Fax (0032) 52 37 07 14

Waasmunster, 26 juli 2004

AANTEKENEN
Dr. Jan Peter Balkenende
Postbus 20001
2500 EA DEN HAAG
Nederland

Geachte Heer Minister President,

Het deed mij deugd U afgelopen dinsdag vele malen op de televisie te hebben gezien naar aanleiding van Uw bezoek aan Duitsland waar U een krans hebt gelegd ter ere van mensen die op 20 juli 1944 trachten een staatsgreep te plegen.

Ik besef vanzelfsprekend dat U in deze een geheel andere visie hebt dan ik. U die de oorlog niet heeft meegemaakt zou echter als huidig voorzitter van de Europese Unie ook oog en oor moeten hebben voor de levensgeschiedenis van mijn man, de president van de Nederlandsche Bank, die onder Nederlandse verantwoordelijkheid op 6 juni 1945 op gruwelijke wijze in de gevangenis te Scheveningen is vermoord. Zelfs de oud Riod-medewerker A.J. van der Leeuw heeft in het programma "Het Zwarte Schaap" hierover gesproken.

Nu U in Uw recente toespraak aan de geschiedenis hebt gerefereerd, wil ik U op mijn situatie opmerkzaam maken. Na in Nederland het slachtoffer te zijn geworden van onder meer het intimiderende optreden van de overheid en van brandstichting bleef er geen andere mogelijkheid over dan mij te vestigen in Vlaanderen. De zaken waarvan sprake is, behoren voor mij nog niet tot de geschiedenis. Vele processen heb ik gevoerd met de bedoeling te weten te komen waar mijn man na zijn gewelddadige dood is begraven. Tot op heden heb ik nog steeds geen overlijdensakte ontvangen noch zekerheid omtrent de plaats van zijn graf.

H

In 1947 ben ik benaderd door Dr. Lou de Jong die mij 3000 gulden per maand aanbood om mee te helpen de geschiedenis te vervalsen. Mijn weigering heeft hem er vervolgens niet van weerhouden in zijn boeken een voorstelling van zaken te geven welke niet in overeenstemming was met de werkelijke gang van zaken tijdens de jaren 1940-1945. Het is aan Adolf Hitler te danken dat niet heel Europa na 1945 bolsjewistisch is geworden.

U zoekt naar normen en waarden. Ik en anderen die voor de nationaal socialistische zaak gevochten hebben, hoeven niet naar normen en waarden te zoeken daar wij deze altijd behouden hebben.

Ik verzoek U vriendelijk te reageren op mijn brief en verblijf in afwachting hiervan.

Hoogachtend,

F.S. Rost van Tonningen-Heubel

Personenregister

IEDER ZIJN WAARHEID

Het voorliggende boek bestaat uit gedeelten van mijn levensbeschrijving “Op zoek naar mijn huwelijksring” aangevuld met nieuwe gezichtspun- ten welke zich bij mij, zestig jaar na het einde van de oorlog, hebben ontwikkeld.

Nadat in 2000 de heer A.J. van der Leeuw, oud-medewerker van het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie (RIOD), in de televisie-uitzending “Het Zwarte Schaap” heeft moeten toegeven dat mijn man, Mr. M.M. Rost van Tonningen, in de gevangenis van Scheveningen op gruwelijke wijze is mishandeld en tenslotte “gezelfmoord” nadert het tijdpunt waarop ook de huidige Nederlandse regering zal moeten erkennen welk een onrecht destijds in ons land is geschied.

F.S. Rost van Tonningen-Heubel